

Gate 27
Konuk Sanatçı Programı
Artist Residency
2021

Konuklar
Residents

24	Gülçin Aksoy
28	Ozan Atalan
32	Nazan Azeri
36	Aslı Uludağ & Kerem Ozan Bayraktar
40	Ece Bayram
44	Berru
48	Kari Conte
52	Trong Gia Nguyen
56	Côme Ledéserf & Virginia Mastrogiannaki & Yiannis Pappas
60	Mairi Pardalaki
62	Maria Herranz & Indigo Perry
66	Chris Sollars
70	Nergiz Yeşil

Biyografiler
Biographies

74

Konuklar
Residents

Gülçin Aksoy

“Toprak yola saptığında navigasyonu kontrol etti. Doğru yoldaydı. Çam ağaçlarıyla dolu tabiat parkından tozu dumana katarak geçmekten başka çare yok. Lastiklere kuvvet. İnziya yolunda olduğuna göre yolun böyle meşakkatli oluşuna şaşırmamalıydı. ‘Özel Mülktür Girilmez’ yazısını soluna alıp giriş yaptı.”

Aklımda uzun bir yapılacaklar listesi, al-ver ile geçen bir araba yolculuğundan sonra böyle notlar almışım bir kenara. Elbette önce etraf keşfedilecek, gördüklerimle aklımdakiler karşılaştırılacak, sonra yeni bir liste oluşacak. Tipik koşturan faydacı insan klişesi. Bütün bunları da hesaba katarak, aklımlı darmadağın ederek başladı sürecim. Birkaç gün sonra baktım ki işin içinden çıkamıyorum, etrafa, elimdeki kitaplara verdim kendimi.

Akşamları güneşi batırmalı, mümkünse telefona bakmamalı. Sık sık ayvasına pek rastlamadığın Ayvalık’ta bulunduğunu, hemen karşıdakinin Cunda adası olduğunu kendine hatırlatmalı. Bu koyların adını bilmeli, tarihçesine bakmalı. Kim gelmiş, kim gitmiş, ne yapmış, ne yıkmış sorularının kafa karışıklığı... Bu güzellik ortasında derdimize yanıp dururken akşam sessizliğinde suskunluk içerisinde izlediğim, doğduğumdan beri dışımda olduğu söylenen dünyanın hiç de umrunda olmadığı gerçeğiyle ya da onun en azından bildiğim dille anlaşımadığım anlamsızlığıyla baş başa kalmak. Yazmak, çizmek, sınıflandırmalarla arası açılan dünyalarda gidip gelmek.

Ayakkabısız, kılık kıyafetsiz yapamadığın, çift tabanlı kauçuklarla güçlendirilmiş yürüme botların olmadan pek zavallı hâle geldiğin doğa yürüyüşleri... Dolaysız ilişki kurabilmenin imkânsız olduğu doğa. “Bir dil veya dilsizlik olabilseydi” diye düşündüğün.

Büyük salonda akrep görmek, öldürülmesine neden olup, öldürülmesini izleyememe meziyetine sahip olmak... Akrebin silahı kendi vücudu. Bizimse bir galon haşere ilacımız var, üzerine boca edip rahatladığımız. Birkaç kez iri kara sinekler tarafından ısırılıp enfeksiyon kapmak, sonrası öğrenmek, hatta bedeninin öğrenmesine tanık olmak.

Küçük siyah beyaz bir kedi (ki buradaki siyah beyaz işlerime pek yakıştı) eşlikçiliğe soyundu. Beraber peynir yiyoruz.

“She checked the navigation as she took the dirt road. She was on course. Can’t help but kick up dust when passing through a natural park filled with pine trees. Press on. Shouldn’t be surprised at how toilsome the path is, for she is after all on her way to a retreat. Keeping the sign ‘Private Property – No Entry’ to her left, she entered.”

I had jotted down such notes after a road trip accompanied by a long to-do list in my mind and the give-and-takes. Surely, I will first discover the area, compare what I see with what I had in mind and then make a new list. Typical cliché of the pragmatic person running about. Taking all these into account as well, my process began by playing havoc with my mind. A few days later, seeing as I couldn’t make heads or tails out of it, I committed myself to my surroundings and the books at my disposal.

Should watch the sun set in the evenings and, if possible, not check the telephone. Should frequently remind yourself that you are in Ayvalık (quince-land), though you don’t much see its *ayva* (quince), and that it is Cunda island right across from you. Should know the names of these bays, look up their history. The confusion ensuing from questions of who has come, who has gone, what was done, what was destroyed... While feeling sorry for ourselves amidst this beauty, being immersed with the fact that the world—which has been said to be outside of me ever since I was born and which I am now watching reticently in the silence of night—could not care less about me, being alone with its senselessness that I cannot communicate with, at least not in the language I know. Writing, drawing, traveling among worlds that grow further apart with classifications.

The nature walks that you cannot take unless in full rig, the walks that render you quite pathetic without your double stacked rubber sole walking boots on... The nature which you cannot possibly have an immediate connection with. The one with which you “wish there was a language or muteness”.

Seeing a scorpion in the big living room, causing it to be killed but having the virtue of not being able to watch while it is killed... The scorpion’s weapon is its own body. Meanwhile, we have a gallon of pesticide that we drench it in and feel relieved. Being bitten by big houseflies

Coğrafya pozisyonları diyerek işe başlamıştım.

Saros’tan buraya getirdiğim minik bir taşım var. Öyle gönül bağı değil, defterin içinde konumlanmış, benimle geziyor. İki gözü var zannediyorum. Hatay’dan başlayan, Urla’dan Saros’a giden, taş-toprak-kuş-böceklerle birlikte çeşitli K’lar içeren (Keçi, Kuş, Kozalak gibi), zamanın ruhuna denk düşen bir yolculuk. Daha çok taş yazılmakla ilgili. Bir beden yaşarken taş yazılabilir mi bilmiyorum, deniyorum. Önceleri işaret etmek için bu yerlerin baş harflerini kullanıyordum. Bir çeşit tarih-kültür bağlamından kopma endişesiyle. Sonra melez olanın, var olanların kabulüyle oluşabileceğini fark edip bu yerlerin adını zikretmeye başladım. Ayvalık’ın taşı da, her yerimi delik deşen kayalarla dolu. A’larla derdim bitmiyor fakat ‘Coğrafyanın A’sı’ başka bir mesele. Bildiğin dili unutma, bedeninin elverdiğince işaretin ve eşyanın hâllerinden kurtulma zamanı. İşaret ve eşya.

İşaretçiler; eller, kollar, parmaklar görevlendirildi. Ayak parmakları da iş görüyor. Gösteriyor, seviyor, meydan okuyor, yanında duruyor, uzanıyor, tehdit ediyor. İşaret ve eşya

and getting infected a few times, then learning to cope, even witnessing the body learn.

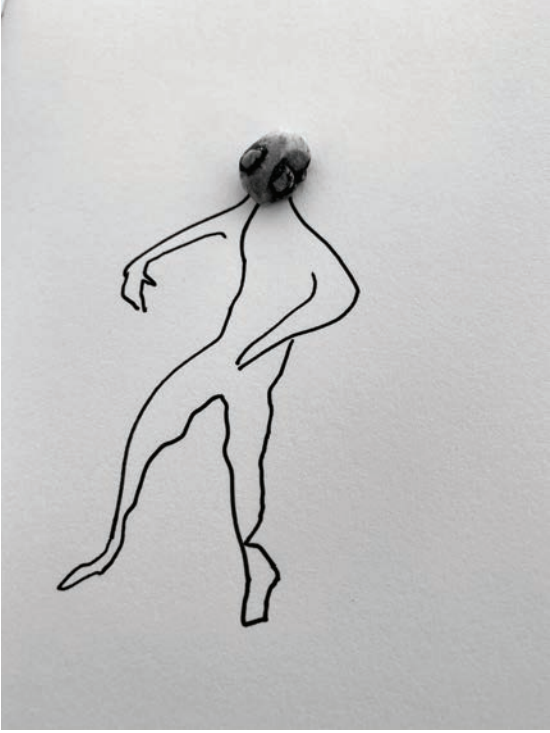
A small black and white cat (which looked swell with my black and white works here) got it in its mind to accompany me.

Together we are eating cheese.

I had started the work by saying geographical positions.

I have a small stone that I brought here from Saros. No emotional attachments, it is settled in the notebook, traveling with me. I think it has two eyes. A journey suited to the zeitgeist, starting in Hatay, going from Urla to Saros, and embracing stones-earth-birds-insects as well as various K’s—like Keçi (goat), Kuş (bird), Kozalak (pinecone). It is rather about being written in stone. I do not know if a body can be written in stone while alive; I am trying. To indicate them, I was at first using the initials of these places, wary of being detached from a historical-cultural context of sorts. Then realizing that the hybrid can only be formed with the acceptance of the existent, I began to cite the names of these places. The stones of Ayvalık as well as its rocks that riddle me through and through are filled with differences that determine

arasında kurulabilecek mânâlarda sınır yok. Bahçeni sulayamıyorsun. Ortada bahçe yok. Bir kıyı-birisi- birileri-birçok şişe-birçok terlik- bir perde-bir can yeleği-bir rüzgâr-bir deniz. Bu topluluk şimdi hurufat dilinde bir çizgide sıralanıyor, sıralanmakta.

Çöp toplamak niyetiyle kıyıya iniyorum. Geldiğimde aklımda olan, coğrafyaya göre pozisyon alma fikri, kıyıya vuran tonlarca ıvır zıvırla birlikte dönüşüyor, mevzu değişiyor.

Şimdi ve buranın yedek pozisyonu hâlini alıyor. Aslında zaten alınmış olan pozisyona ekleniyorum. Var olanı olduğu gibi kabul ederek şimdilik yedek pozisyon almış olayım.

Mutlu sonbaharın melankolik akşamlarında bile aklım kıyıda. Mülteci toplayan tekne geçiyor. Hem de bir başka sanatçı tarafından karaya oturtulmuş, bir çeşit heykel hâlini almış can yeleğinin fotoğrafını henüz çekmişken. Hassas bir konuya hassas yaklaşmak lazım dedim. Zaten bütün dünya meseleye hassas yaklaşıp, bu konuyu ele alan işleri müzelere ekleyip, konudan elini ayağını çekmişti.

Sınırlarla çevrili doğanın sınır bekçileri. Onun panzehiri can yelekleri.

Kayaların üzerindeki toprağa belki rüzgâr, belki

my movements. My troubles with A's are not through, but 'the A of Geography' is a whole other issue. It is time to forget the language you know and free yourself, as much as your body allows, from the states of the signal and of the thing.

Signal and thing.

Hands, arms, fingers have been assigned as indicators. Toes work too. They point at, love, challenge, stand by, reach out, threaten. There is no limit to the meanings that can be established between the signal and the thing. You cannot water your garden. There is no garden to speak of. Some shore-someone-some people-several bottles-several slippers-some curtain-some lifejacket-some wind-some sea. This ensemble is now aligned, is being aligned, in the language of typeface.

I am going down to the shore, intent on picking up trash. The idea I had in mind when I came here, that of positioning myself according to the geography, is transforming with a myriad of odds and ends washing ashore; the subject matter is changing.

It is becoming the backup position of the here and now. Actually, I am incorporated into the already assumed position. By accepting the existent as is, let me assume the backup position for now. Even in the melancholic evenings of happy autumn, I am thinking of the shore. A boat is passing by, one that picks up refugees. Alas I had just taken a photograph of a lifejacket affecting a statue of sorts mounted ashore by another artist. I said one must approach a sensitive subject sensitively. Anyhow, the entire world had approached the issue very sensitively, incorporated the works tackling this subject into museums, and steered clear of the matter.

Border patrols of nature which itself is encircled with borders. Its antidote, lifejackets.

Dozens of bottles nailed to the earth on the rocks perhaps by the wind or the waves. The sea carries tens, hundreds of them ashore every day, returns them. This entire process seemed to me like some sort of 'RETURN'. On the other hand, it did not feel quite right to explain the return with the tide, the give-and-take. As I perch on the edge of the frame in order to merge with that which has no end and no beginning, with the cycle that starts with give-and-take, I remind myself: You are trash, or you are nature. Nature changes every moment, and so does the body. I have doubts as to whether the constant is prudent. For prudent ones, this unfixing ambiguous variability must be hell for our modern minds. The hell of a

İade, Fotoğraf/Photography: Emine Berkant

dalga tarafından mihlanmış sürüyle şişe. Deniz her gün onlarca, yüzlercesini kıyıya taşıyıp iade ediyor. Tüm bu süreç bir tür 'İADE'ymiş gibi geldi bana. Öte yandan iadeyi git-gel ile, al-ver ile açıklamak doğru gelmedi. Al-ver ile başlayan döngüye, başı sonu olmayana karışmak için kadrajın bir kenarına ilişirken kendime hatırlatıyorum: Çöpsün veya doğasın. Doğa her an değişiyor, beden de. Değişmeyenin akli selim olduğu konusunda endişelerim var. Akli selim için bu sabitlemeyen belirsiz değişkenlik modern akıllarımız için cehennem olsa gerek. Doğanın amaçsız olduğu cehennemi.

Yanımda getirdiğim ihtiyaç kategorisindeki bir dolu malzeme veya eşyadan kurtulmak için çaba harcamam gerekti. Şimdi burada toprağa basarken, otururken, suyla oynarken, börtü böceklerle anlaşmaya çalışırken yeni bir ihtiyaç listesi icat edeceğim diye ödüm kopuyor. Ortaya karışık melez ve hiyerarşik olmayan veya en azından bu hiyerarşiyi anlamsız kılan imgeler veya performansların peşinde koşmak kolay değil ama denemeye değer.

Çakıl taşı kadar doğanın parçası olmak. Çöp kadar da. İşin sırrına çöpü eklemek.

Doğaya aşk mektubu yazmak değil de, artık olmuş olanla hemhâl olmak sanırım. O yüzden belki daha da çok yapıntı (*artefact*) ile olan ilişkiyi doğallaştırmak.

Buradan olmasa da aklımdaki yapıntı ağaçları halen çiziyorum. HATIRAT dedim birine. Kendine veya onlara, şunlara, bunlara hatırat köşesi yaptım. Taşınabilir.

Ekim 2021

purposeless nature.

I had to make an effort to get rid of many materials and things I had brought along as necessities. Now I am terrified I will invent a new list of necessities as I sit or step on earth, play with water, try to communicate with bugs and insects here. It is not easy, but worth trying, to pursue a mixed bag of hybrid images or performances that are not hierarchical, or at least render this hierarchy meaningless.

Being as much part of nature as the pebble is. And as the garbage is. Incorporating garbage into the knack.

Not writing a love letter to nature, but feeling at one with what has already come to pass, I guess. Thus, perhaps, naturalizing the relationship with ever more artefacts.

I am still drawing the artefactual trees in my mind albeit they are not from here. I said MEMORIES to someone. I made a nook of memories for itself or them or these or those. It is portable.

October 2021

Ozan Atalan

Gate 27'deki çalışmalarım, gerçekliğin nasıl görüldüğünden ziyade ne olduğuna yönelikti. Nesne yönelimi ile nesneyi kültürel anlamlarından bağımsız olarak, bilimsel bilgisiyle anlamak istediğim, insan doğasını da ne olmadığı üzerinden tanımaya çalıştığım bir süreçti.

Program sürecinde bu araştırmamın paralellik gösterdiği bazı etkinliklere katıldım. *Dijital Sonrası Cehalet* temalı amberNetworkFestival (A'21) dahilinde yürütülen ve katılımcısı olduğum LAB çalışmasında, dijital kültürün yol açtığı toplumsal umursamazlık hâli üzerine düşünce ve üretimlerin bir parçası oldum. *Senkron Eş Zamanlı Video Sergileri* kapsamında Barın Han'da küratörlüğünü üstlendiğim *Karşı Bir Şey* isimli sergi ise pandemi döneminde hayatın distopik filmlere benzetilmesinden esinlenerek anti-mimesise odaklanıyordu. İnsanın meşruiyet kazandırdığı yıkıcı eylemleri eleştirerek akılcılığın sınırlarını sorguladığımız bir sergi oldu.

Gate 27'de ürettiğim *Broken Romance* isimli yerleştirme; beş duyuya hitap eden ve duyuusal zevki maksimize etmek için kullanılan, çok sayıda ve endüstriyel olarak üretilmiş plastik nesnelerin kimyasal analiz (FTIR) sonuçlarını doğal bir taş, bu taşın Pp moblen (polipropilen) plastik kopyası ve metal kafes içindeki duvar kesiti ile bir araya getiriyor.

Plastik kelimesinin günlük hayattaki yanlış kullanımı ile birlikte günlük hayatlarımızdaki plastik kullanımına dikkat çeken çalışma, inorganik plastiğin doğasını nesne yönelimli bir şekilde seçilen zevk nesneleri üzerinden elde edilen bilimsel bir bilgi ile sorguluyor. Seçilen ve kimyasal analizi yapılan nesneler; bir dildoyu (dokunma duyusu), bir yapay tatlandırıcı kabını (tat duyusu), bir çift güneş gözlüğünü (görme duyusu), bir müzik plağını (işitme duyusu), bir parfüm kabını (koku duyusu) ve altıncı his olarak, dijitalleştirdiğimiz bu dönemde tüm bunların bize ulaşmasını sağlayan bir kargo paketini içeriyor.

Kimyasal analiz, hakikatin yanlış bilgi ile ikame edildiği hakikat-sonrası kültürde nesnenin kendi gerçekliğini anlamaya duyulan istekten kaynaklanıyor. Ancak anlaşılması için uzmanlık bilgisi gerektiren infografikler, olağan algının gerçeğe ulaşmasını engellerken estetik bir deneyime dönüşüyor; aynı dijital kültürün kodsallı inşasının arayüzlere dönüşmesinde olduğu gibi.

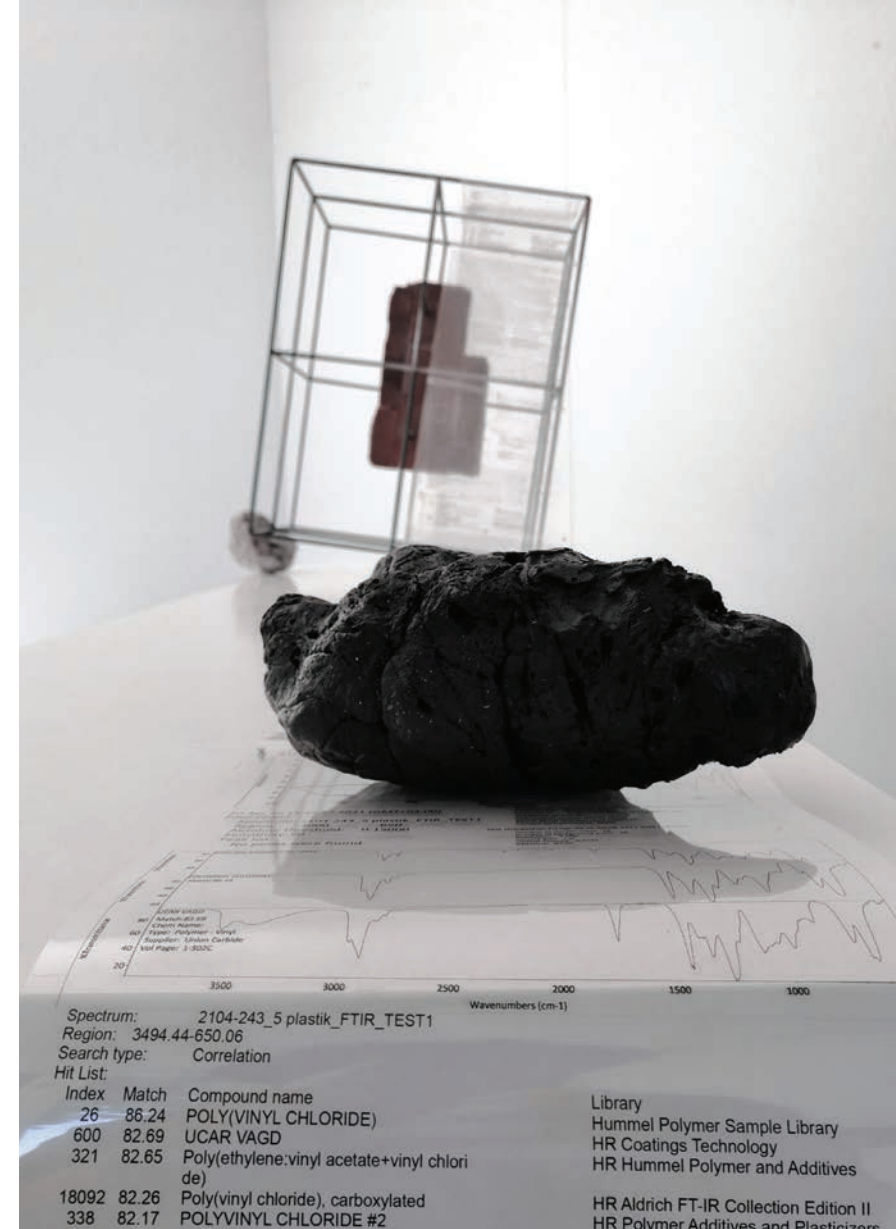
My works at Gate 27 tackled what reality is rather than how it appears. Employing an object-oriented approach, I tried to understand the object based on scientific knowledge independent of its cultural connotations; in this process, I also strived to identify human nature through what it is not.

Over the course of the program, I partook in a number of activities that had parallels with my foregoing research as well. As a participant of the LAB organized during the a'21 amberNetworkFestival on the theme *Post Digital Ignorance*, I took part in reflections and productions on the state of social apathy caused by the digital culture. The exhibition titled *Anti Something* at Barın Han, which I curated in the scope of *SENKRON Simultaneous Video Exhibitions*, focused on anti-mimesis inspired by the likening of life during the pandemic to that of dystopian films. It was an exhibition in which we questioned the limits of rationalism by criticizing the destructive acts legitimized by humans.

The installation I produced at Gate 27 titled *Broken Romance* interconnects the FTIR analysis results of industrial and mass-produced plastic objects appealing to the five senses and maximizing sensory pleasure with a natural stone, a (polypropylene) plastic replica of this stone and a wall cross-section inside a metal cage.

Calling attention to the misuse of the word plastic in our everyday life as well as our daily use of plastic, the work questions the nature of inorganic plastic, drawing on the scientific knowledge obtained through an object-oriented selection of objects of pleasure. This selection of objects, which have been chemically analyzed, includes a dildo (sense of touch); an artificial sweetener container (sense of taste); a pair of sunglasses (sense of sight); a phonograph record (sense of hearing); a perfume flacon (sense of smell); and as the sixth sense, a cargo package that delivers all these to us in our digitalized day and age.

The chemical analysis stems from the desire to understand the intrinsic reality of the object in a post-truth culture in which the truth has been replaced by misinformation. However, the infographics, which require expert knowledge in order to be understood, turn into an aesthetic

Broken Romance
Yerleştirme, PVC üzerine
dijital baskı, metal,
harman tuğla, taş,
plastik (Pp)
Broken Romance
Installation, digital print
on PVC, metal, brick,
stone, plastic (Pp)

Bu anlamda bu çalışma, yapıbozumcu ve nesne yönelimli bir tavırla, gerçeğin yeniden inşasındaki yetkilerini kabul ettiğimiz akılları sorgulayarak, ekolojik kaygıları ve yaşadığımız dijital sonrası umursamazlığı birbirine bağlıyor.

experience while preventing usual perceptions from accessing the objective information, much as the code constructions of digital culture turn into interfaces. In this sense, employing a deconstructive and object-oriented attitude, the work connects ecological concerns to the post-digital apathy we live in by questioning the minds whom we have authorized in the reconstruction of reality.

Plastik örneği Plastic sample

İçerisi dışarısı...

Nefes almak bile el yordamıyla
Daha önce bildiğin tanıdığın değil
Ne kendinin içindesin ne de sen olmayanın
dışında
Tek taştan oluşan kalenin sembolik korumasında
Duvar yaptın, yıktın, yeniden yaptın,
Kalan parçasından yaşatıp iskeletinden ona ev
yaptım
Bedenin yeter mi karantinada olman için?
Arkasında ne hapiste hisset ne güvende
Senin için var değil, senin için yok olmayacak.
Sen içerideyken dışarısı kendine döndü
Sen çıktın, bir deniz öldü

Ekranlar...

Sürekli hisler hakkında konuşmak
aşırı doz hissetmenin anestezisinden mi?
Duyarsızlaşır mısın hiç dokunmayınca,
koklamayınca, tatmayınca?
Duyarsızlaşmaz mısın sürekli görüp iştince;
senden bağımsız gerçeğin uçucu kaçıcı
temsillerini?

Sentetik...

Yanılsaman bitti, hiçbir an güvende değilsin
İdeallerle ve modellerle tasarladığın dünyanda
Fantezilerin nesneleşti; renkli ucuz sentetik
plastikler hâlinde

Milyonlarca
Kendime ötekileştirm yarattığın sahte zevklerin
orgazmı garanti eden ideolojilerinde
Öteki?
Hâlâ kendini ayırtıyor farkında olmadan

Kodlar...

Yüzyıllarca akılcı sandın kendini
Ama her sözcüğün oluşumu irrasyoneldi.
Algın gerçeklikten ya büyük ya küçük
Ya aşağıda ya yukarıda olmalıydı
Şehirlerin gibi
0 ve 1'lerin gibi
Şeytanı kendi suçlarına kurban edip
sana ev olan yerin dibine yerleştirmen gibi
Bir arada var olamadın
Tasarladığın şey seni tasarladı
Herkes yüzünü kameraya dönmüş, tanıyacağın
dillerde konuşuyor
Yüzümü ışığa arkamı sana döndüm; kuş sesi
çıkardım
Güç savaşının zararından kaçmak
Her şeyi unutmak, yeniden öğrenmek için
Hakikat gözünün önünde
O kadar yabancı bırakılmışsın ki
Dahil hissetmek için yalana inanmışsın
Neyin ne olduğunun bilgisini anlayamazsın
Paylaşılan sorumluluk seni masum yapar mı?
Koluna beton döktüğün yerde cevap
Plastik palmiyeler büyümeden hemen önce.

Inside outside...

We are flying blind even as we take a breath
It is not how or what you once knew
You are neither in your own self nor outside that
which is not you
In the symbolic protection of the single stone
castle
You made a wall, you tore it down, you rebuilt it,
I kept it alive with its remnant and made it a home
with its skeleton
Does your body suffice for you to be in
quarantine?
Feel neither imprisoned nor safe behind it
It does not exist for you, it will not disappear for
you.
While you were inside, the world outside
recovered itself
You came out and a sea died

Screens...

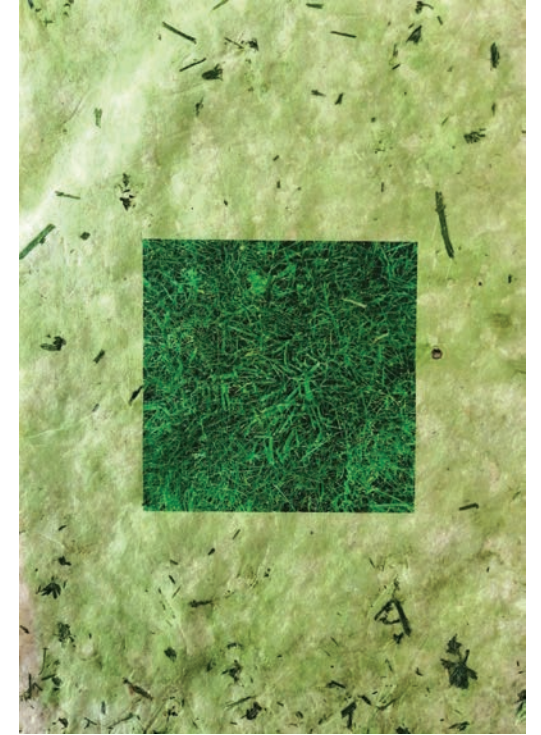
Constantly talking about feelings
is it due to the anesthesia of overdosing on
emotion?
Do you become numb when you don't touch,
don't smell, don't taste?
Don't you become numb when you constantly see
and hear
the volatile, fleeting representations of reality that
are independent of you?

Synthetic...

Your illusion is over, you are not safe at any
moment
In your world that you designed with ideals and
models
Your fantasies turned into objects; in the form of
colorful cheap synthetic plastics
Millions of them
I became an other to myself in the orgasm-
guaranteeing ideologies
of the fake pleasures that you created
Other?
Still setting oneself apart without realizing it

Codes...

For centuries you believed yourself to be rational
Yet the very generation of each word was
irrational.
Your perception should have been either bigger or
smaller than reality
Either down below or up above
Like your cities
Like your 0s and 1s

Çim baskı Grass print

Like your sacrificing the devil for your own crimes
and putting it down, deep in the hole where you
dwell
You could not coexist
Your design designed you
Everyone has turned to face the camera, speaking
in tongues you will recognize
I faced the light with my back to you; I tweeted
To escape the damage of the power struggle
To forget everything, to learn anew
The truth is before your eyes
You have been so estranged that
You believed in the lie to feel included
You cannot grasp the knowledge of what is what
Does shared responsibility render you innocent?
The answer is where you poured concrete on its
arm
Right before the plastic palms grew.

Nazan Azeri

Unutulmuş zaman ve şimdi

Gate 27 Ayvalık'a misafir olmadan önce, bir süredir İstanbul'da bir dizi yeni resim üzerinde çalışıyordum. Ayvalık'a giderken, içlerinden henüz tamamlanmamış birkaç parçayı, boyalarımı ve kâğıtlarımı aldım yanıma. Oradaki deneyim sürecinde, nasıl bir biçim alacaklarını merak ediyordum.

Bir yarımada'nın en ucunda yer alan rezidansın izole mekânının duygu ve düşüncelerimi toparlamakta, şehrin karmaşasından uzak ortamda çalışmaya yoğunlaşmakta yararlı olacağını düşünüyordum; öyle de oldu. Kendimle ve doğayla baş başa kalmak, bazı günlük zorunluluklardan kurtulmuş olmak daha verimli olmamı sağladı. Dolayısıyla son çalışmaların alt yapısı, Ayvalık'taki bu ortamın katkısıyla oluştu diyebilirim. Yanımda götürdüğüm bazı tamamlanmamış çalışmalar, orada tamamlandılar. Alt yapısı Ayvalık'ta kurulmuş çalışmaların bir kısmını orada bitirdim. Program sürecinde başlayıp geliştirdiğim bazı çalışmalarını da atölyemde tamamladım. Sonuçta oldukça üretici bir çalışma süreci oldu benim için.

Çokdisiplinli çalışma pratiğim, kişisel olan ile toplumsal olanın çatışma-kesişme noktalarından, kişisel ve toplumsal hafızaya ait olan süreçlerle günümüze ait olan durumların çarpışma dinamiklerinden doğuyor. Hafızaya ait olan ile günümüze ait olanın karşılaşma süreçlerindeki duygu ve duyumlar imgelere dönüşüyor. Kişisel olan, daha kapsamlı toplumsal süreçleri de içeren metaforlara dönüşerek, izleyiciyle çağrışımlar üzerinden ilişki kuruyor.

Bir örnek vermek gerekirse, çok kişisel bir eşya olan annemin gelinliğini kullandığım, *Annemin Gelinliği - Örtmeyen* başlıklı video ve resimlerden oluşan çalışmalarımda, gelinliğin fırtınanın ortasındaki çırpınma hâli, hem gelinliğe hem de çocukluğuma ait tüm duygusal yüküyle birlikte, içinde yaşadığımız çağın sorunlarına, kadına dair olana, göçlere ve daha pek çok durumu içeren çağın fırtınasına da dönüşmüş oluyor. Çağrışımlar yoluyla farklı olgulara gönderme yapan işlerin taşıdıkları anlamlar sembolik bir dille ifade buluyor. İzleyicilerden de çalışmalara aktif olarak, kendi birikim ve yaşantı çağrışımları ile yaklaşımları bekleniyor.

The time forgotten and now

Before my residency at Gate 27 Ayvalık, I had for some time been working on a new series of paintings in Istanbul. As I went to Ayvalık, I brought along a couple of unfinished pieces, my paints and papers. I was curious as to how they would take shape in the process of my experience there.

I thought the isolated premises of the residency located on the very tip of a peninsula would help me compose my thoughts and feelings and concentrate on working surrounded by an environment away from the chaos of the city, which is indeed what happened. Being alone with myself and nature and free of certain daily obligations enabled me to be more productive. Therefore, I can say that it was this environment in Ayvalık that contributed to the formation of my latest works. A number of unfinished works that I had brought along were completed there. It was again at Gate 27 that I started and finished some of the works whose foundation was built in Ayvalık. Meanwhile, a couple of works that I started and developed in the course of the program were completed in my atelier. Ultimately, it was quite a productive working process for me.

My multidisciplinary work practice is born from conflicting-intersecting points of the private and the public, and the colliding dynamics between present-day circumstances and the personal and collective memory processes. Emotions and sensations in the processes of encounter between those which belong to memory and those which belong to our present-day turn into images. Turning into metaphors that also involve more comprehensive social processes, the personal interacts with the audience through associations.

To give an example, in my works comprising videos and paintings titled *My Mother's Wedding Gown-Falling to Cover*, wherein I use my mother's wedding gown, a very personal item, the gown's state of fluttering amidst the storm, along with all of its emotional burden belonging both to the bridal gown and my childhood, ends up turning into the problems of the era we live in, to that which pertains to the woman, to migrations and to the storm of this era involving many a

Evvelce ele alınmış içerikler, bazen geri dönüşlerle başka işlerde yeniden ele alınarak yeni içeriklerle yeniden değerlendirilip yeni biçimler kazanıyor. Bu anlamda çalışmalarım, kendi içlerinde belli bütünlükleri olsa da kapalı, tamamlanmış birimler değil, devam eden süreçler. Ayvalık'ta üretmiş olduğum son çalışmalarımın da, bu anlamda *Büyüme*, *Metamorfoz*, *Örtüsüz* isimli çalışmalarımı doğrudan; kimileriyle ise dolaylı bağlantıları olduğu görülebilir.

Kırmızı ve mavi renklerin sanat tarihindeki sembolik anlamlarının yanı sıra, geleneksel Türk çini sanatında “figürlü saz yolu üslubu”* olarak da bilinen yaklaşımla kurulan ilişki, çalışma sürecime dönüştürme-yeniden değerlendirme bağlamında dahil oldu. Bu noktada çalışmalarımın mitolojik çağrışımlardan, sanat tarihindeki yapıtlarla kurulan ilişkilerden ve göndermelerden; doğum, yenilenme ve birbirinden doğma süreçlerinden, insan-hayvan-bitki ya da insan-doğa ilişkilerinden ve sembolizminden söz edilebilir. Farklı canlı türlerinin iç içe geçtiği, yayılıp genişlediği, türlü dallanıp budaklanmaların söz konusu olduğu bu işlerde bir araya gelmez gibi görünen şeylerin birleştirilmesinden, grotesk bir anlatım ve biçim dilinden de bahsetmek mümkün.

Köklerine yakın filizlerde yeniden doğan bahçemdeki zeytin ağacı, zakkum ağaçlarına düşüp onlarla birleşen gölgem, bahçedeki arılar, kuşlar, kelebekler, orada olduklarını hayal ettiğim sincaplar, aslanlar, baykuşlar... Hepiniz varsınız bu çalışmalarda. Unutulmuş zaman ve şimdi ile birlikte...

Ağustos 2021

predicament. The meanings borne by the works, which allude to different phenomena through associations, find expression in a symbolic language. Viewers are also expected to approach the works actively with their own accumulation of experiences and associations from their own lives.

Previously tackled contents are sometimes revisited in other works, are reevaluated with new contents and take on new forms. In this sense, even though my works have a certain completeness in their own right, they are not closed, finalized units, but rather ongoing processes. In that regard, the latest works I produced in Ayvalık also have direct connections to my works titled *Growing*, *Metamorphose*, and *Unveiled* and indirect connections to some of my other works.

Along with the symbolic meanings ascribed to the colors red and blue in art history, the relationship established with the approach known as the figurative *saz yolu** style in Turkish tile art was incorporated in my work process in the context of transforming-reevaluating. At this point one can speak of mythological associations in my works; of relationships with and allusions to artworks in art history; of processes of birth, renewal and emanation from one another; and of human-animal-plant or human-nature relationships and symbolism. In these works, wherein different species intertwine, spread and expand with various ramifications, it is also possible to talk about the unification of things which seem irreconcilable, a grotesque language of narrative and form.

The olive tree in my garden reborn from the root sprouts; my shadow falling on and uniting with the oleander trees; the bees, birds, and butterflies in the garden and the squirrels, lions, and owls I imagine to be there... You are all in these works. Together with the time forgotten and now...

August 2021

* Saz yolu üslubu: 16. yüzyılda uygulanmaya başlanan, ince uzun, sivri yapraklar şeklinde altınla veya siyah mürekkeple yapılan bezeme tarzı.

Saz yolu is a method of ornamentation in the form of long and thin, pointed leaves made with gold or black ink, practiced in decoration for the first time in the 16th century.

Aslı Uludağ & Kerem Ozan Bayraktar

Gate 27 konuk sanatçı programına katılmadan önce, pandemi sürecinde haftada bir birlikte okuma ve tartışma seansları sürdürüyorduk. Yaklaşım tarzlarımızdaki temel benzerlik, ilişki biçimlerine odaklanmamız. Nesneleri çevrelerinden yalıtıp merkezî bir konuma koymak yerine, çok sayıda öğenin bir arada oluşturduğu örgütlenmelere, her anlamıyla çevreselliğin kendisine odaklanıyoruz.

Stüdyo, çalışma pratiğimizin küçük bir bölümünü oluşturuyor. Genellikle dışarıda ve hareket hâlinde gözlem yaparak, notlar alarak, kayıtlar oluşturarak çalışıyoruz. Veri toplarken ve bilgileri derlerken pratik ve teorik süreçler iç içe ilerliyor. Bir taraftan meseleye dair kapsamlı bir araştırma yapıyoruz, kitap ve makaleler okuyoruz, videolar izliyoruz. Diğer taraftan her türden maddesellikle ve farklı imge biçimleriyle haşır neşir oluyoruz. Bir yeri izlerken kendimizi dışarıdan bir göz olarak değil, o mekânsallığın bir parçası olarak konumlandırıyoruz ve mekândaki olayların bizi nasıl etkilediğini üretimimize dahil ediyoruz. İzlemek yerine iz sürmeyi tercih ediyoruz. Bu yüzden Ayvalık'a, içinde konumlandığımız mekânın projeye müdahale etmesine açık bir şekilde gittik. Gate 27'de de sürecin büyük bir kısmı orada meydana gelen olayları takip etmekle geçti.

Pratiğimizde coğrafyanın özel bir yeri var. Bu anlamda Gate 27 Ayvalık'ın kıyı bölgesindeki konumu, su ve rüzgâr ile ilişkisinin yanı sıra, boğaz trafiği ve deniz canlılarının çeşitliliği araştırma yapabilmemiz için iyi olanaklar sundu. Ayvalık'a gitmeden önce, tartışmalarımız sırasında sürekli etrafında dolanıp durduğumuz bazı konuları ele almak için bir proje tasarladık: Adalaşma üzerine düşünmeyi planlıyorduk. Fakat bu plan Ayvalık'a varışımızı izleyen üç gün içerisinde değişti.

Ayvalık'a vardığımızda dikkatimizi en çok çeken şeylerden biri, evin üzerinde bulunduğu boğazı açık denize kadar takip eden şamandıralar oldu. Adalaşma fikri bizi bir şekilde daha dinamik, etki alanında canlı ve cansız çok sayıda aktörün, çok farklı kuvvetlerin dahil olduğu, suyun ortasındaki bu nesnelere yöneltti. Bu

Before participating in the Gate 27 artist residency program, we were holding weekly reading and discussion sessions during the pandemic. The fundamental similarity in our styles of approach is our focus on the forms of relationships. Instead of isolating objects from their surroundings and placing them in a central position, we focus on organizations constituted together by a myriad of elements and on the environment itself in every sense of the word.

The studio comprises only a small part of our working practice. In general, we work outside and on the move by making observations, taking notes, and making recordings. As we collect data and compile the information, practical and theoretical processes intertwine. On one hand, we do comprehensive research on the subject, read books and articles, and watch videos. On the other hand, we engage with all types of materiality and different forms of imagery. As we examine a site, we position ourselves not as an external eye but as part of that spatiality and incorporate in our production the ways in which we are affected by the incidents taking place in that space. We prefer tracing rather than monitoring. Therefore, as we went to Ayvalık, we were open to the possibility of interventions to the project affected by the space we would be positioned in. At Gate 27, a large part of the process was about following the incidents that happened there.

Geography holds a special place in our practice. In this sense, Gate 27 Ayvalık's location in the coastal region, its relationship with water and wind as well as the traffic in the straits, and the diversity of marine species provided us with ample opportunities to do research. Before going to Ayvalık, we devised a project to tackle certain subjects that our discussions kept revolving around: we were planning on pondering the notion of islandization. However, this plan changed within three days following our arrival in Ayvalık.

Upon our arrival to Ayvalık, one of the things that most attracted our attention was the buoys lined up on the strait where our residence was

Aslı şamandıra ile ilgili limanda bilgi topluyor
Aslı collects information about the buoy at the port

şamandıralardan en uzakta olanını izlemeye, gün doğumu ve batımında kaydetmeye başladı. Oraya gittiğimiz ilk hafta çok fırtınalı geçti. Şamandırayı kaydetmek için uyandığımız bir sabah, şamandırayı tamamen farklı bir yerde bulduk. Hem tuzlu suyun zinciri senelerdir kopan şamandıra yüzlerce metre taramıştı. Buna rağmen çekimlere devam ettik, ta ki birkaç gün sonra şamandıra tamamen yok olana kadar. Bunun üzerine, Cunda sakini Murat Erol'un yardımıyla, bölgede bu şamandıranın etrafına dolanmış aktörler ağını takip etmeye başladık ve şamandıranın izine düştük. Bu da araştırma alanımızı açık denizden Cunda limanına ve tersanesine genişletti. Bunun yanı sıra sürdürdüğümüz okuma ve tartışma seansları ile tarihsel araştırmalar da bu olaylar ve aktörler zincirini kavramsallaştırmamıza olanak tanıdı.

Şamandıralarda ilğimizi çeken şey, sudaki hareketliliği yöneten uluslararası bir altyapının parçaları olmaları ve aynı zamanda coğrafya ve denize iki farklı bakış şeklinin birleşme noktası olmaları. Bu bakışların birini perspektif, yani yataydan bakış, diğerini ise harita, yani tepeden bakış oluşturuyor. Şamandıralar sadece deniz trafiğini yönetmekle kalmıyor, denizin hareketli yüzeyinde birer referans noktası görevi de görüyorlar. Bu sadece seyir yapan tekne ve gemiler için değil, sahil güvenlik ve kıyı emniyeti gibi sınır kontrol mekanizmaları için de önemli bir özellik, bilhassa Midilli Adası'nın karşısında bulunan Ayvalık limanı için. Fakat

Kerem tersanede şamandıranın detaylı fotoğraflarını çekiyor
Kerem takes detailed photos of the buoy at the shipyard

located, all the way out to the open sea. The notion of islandization directed us to these objects in the middle of the water that were somehow more dynamic and had numerous living and nonliving actors and quite different forces in their field of influence. We began to watch the farthest of these buoys and record it at sunrise and sundown. We had very stormy weather during our first week. One morning when we woke up to record the buoy, we found it in a completely different location. Its chain had been broken due to the storm and years of corrosion in salt water, and the buoy had dragged hundreds of meters. We nevertheless continued recording until a few days later when the buoy completely disappeared. Thereupon, with the assistance of Cunda resident Murat Erol, we began to follow the network of local actors intertwined around this buoy and started tracking its trail. This, in turn, extended our field of research from the open sea to Cunda harbor and shipyard. Our reading and discussion sessions along with the historical research we were conducting in the meantime enabled us to conceptualize this chain of events and actors.

What interests us in the buoys is that they are both part of an international infrastructure that governs maritime activity, and at the same time the junction of two different ways of looking at geography and water. One of these ways of looking is the perspective, that is, the horizontal view, and the other is the map, that is, the view from above. The buoys not only oversee maritime traffic but also act as points of reference on the

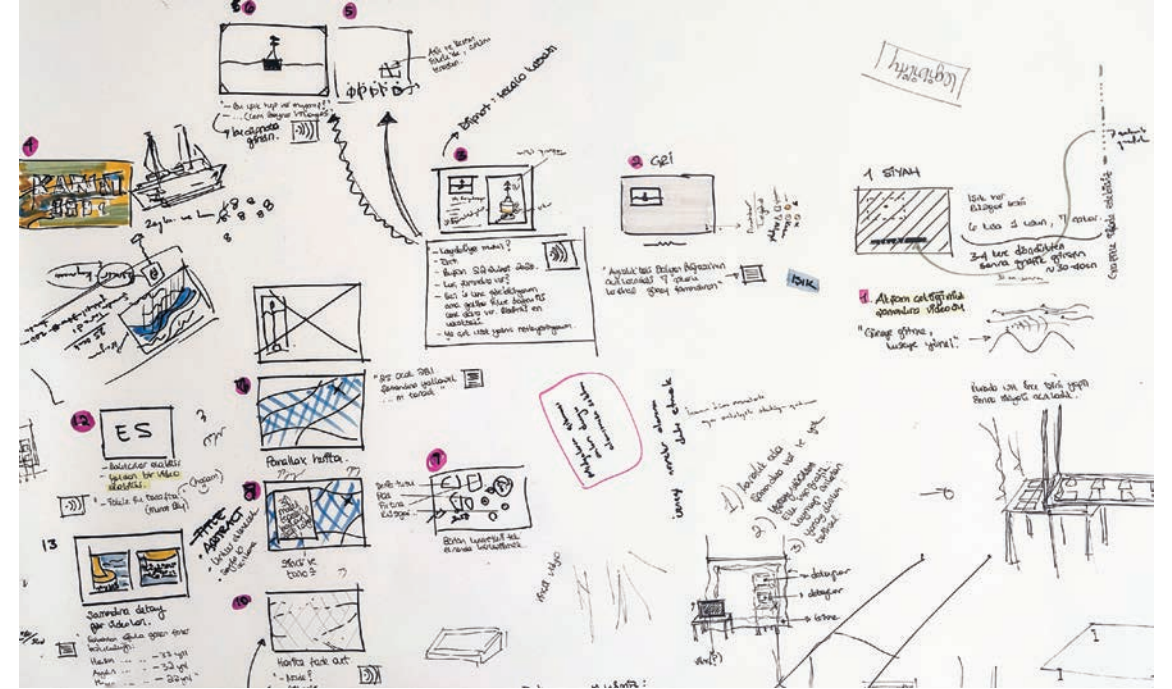

Şamandıra Cunda'da vinç ile sudan çıkarılırken
The buoy is taken out of the water with a crane in Cunda

Şamandıra üzerinde mercan ve kaya midyeleri
Corals and barnacles on buoy

Eskizlerden detaylar
Details from sketches

program sırasında izini sürdüğümüz olayların da ortaya koyduğu gibi, suyun akışkanlığı içinde tekil ve sabit gibi görünen bu teknik nesneler, maddesellikleri ve çevreleriyle olan ilişkileri sebebiyle noktasal referanslarından daima kayan bir yapıya sahipler. Parçası oldukları altyapı her ne kadar bu kaymaları öngörüp sistemine dahil etmeye çalışsa da dalga, tuz, kaya midyeleri gibi aktörler şamandıralara ve dolayısıyla bu coğrafyaya diretilen sabitliğe sürekli müdahale etmekte. Gate 27'de oluşturduğumuz projede de bu aktörlerin izini sürdük ve etkinliklerinin su yüzüne çıkardığı tarihsel ve maddesel oluşumları inceledik. Uzun vadede, bu süreçte elimizde biriken malzemeleri bir sergi kapsamında paylaşmayı planlıyoruz.

dynamic sea surface. This is an important attribute not only for cruising boats and ships but also for border control mechanisms such as coast guard and security teams, especially for the Ayvalık port situated across from the island of Mytilene. However, as manifested also by the incidents we traced during the program, these technical objects, seemingly singular and fixed in the fluidity of water, have a structure that always shifts away from their point references due to their materiality and relations with their surroundings. Even though the infrastructure they are part of tries to anticipate and incorporate these shifts in the system, actors such as waves, salt, and barnacles continually interfere with the buoys and therefore with the constancy imposed upon this geography. In the project we developed at Gate 27, we traced the trails of these actors and examined the historical and material entities surfaced by their activities. In the long run, we plan to share the materials we have accumulated throughout this process in the scope of an exhibition.

Ece Bayram

Gate 27'de ürettiğim işlerden biri olan bu heykelde kullandığım gündelik ve tanıdık tasarım nesnelerin işlevleri, onları bir malzemeye dönüştürmek ve etraflarında yeni spekülâtif anlatıların yaratılmasına alan tanımak adına çeşitli müdahalelerle sekteye uğratılıyor. Beyaz fayans gibi gündelik hayatta göz ardı edilebilen bir nesneyi ön plana çıkarmanın yanı sıra, ayakkabı gibi alışıldık bir nesnenin işlevselliğini ortadan kaldırıp, silikonla hem ayakkabıya hem de fayansa muntazamlıklarını bozacak şekilde müdahale ederek, içerisinde arzusunun itme çekmesinin de rol oynadığı kurgusal bir alan yaratmak istedim. Heykellerimde genel olarak teori kadar önemli olan içgüdüsel dürtüler ve seçimler, izleyicinin tepkisi açısından da çok önemli. Farklı nesnelerin bu heykelde olduğu gibi birer malzeme olarak bir araya gelmeleri ve aralarında oluşan diyalog, izleyici nezdinde heykele dair farklı öznel

The functions of familiar and everyday design objects that I use in this sculpture, which is one of the works I produced at Gate 27, are interrupted through various interventions to transform them into materials, making space for the creation of new speculative narratives around them. In addition to highlighting an object like white tile which can be overlooked in everyday life, by removing the functionality of a common object like the shoe and using silicon to intervene with both the shoe and the tile so as to disrupt their equability, I wanted to create a fictional space where the push and pull of desire also plays a role. Instinctual impulses and choices, which generally are as important as theory for my sculptures, are also crucial in terms of the audience reaction. Different objects coming together as materials, as in this sculpture, and the dialogue forming between them induce the emergence of various subjective narratives among the audience as well.

Program sırasında başladığım ve hâlâ yapım aşamasında olan heykelim *stretch comfort*. Belinin iç kısmında "stretch comfort" ibaresi bulunan ikinci el bir pantolona şekil verip, onu çeşitli işlemlerden geçirerek katılaştırdım. Bu heykelin çıkış noktası pantolonu katılaştırıp giyilemeyecek bir hâle getirerek, onu heykel için kullanacağım bir malzemeye dönüştürme fikri oldu.

My sculpture *stretch comfort*, which I started during the program and is still in progress. I shaped a pair of secondhand trousers with the inscription "stretch comfort" inside its waistband and rigidified it by applying various processes. This sculpture's point of departure was the idea of transforming the trousers into a material that I would use for my sculpture by rigidifying and rendering them unwearable.

Sağ sayfa Right page
Destroy 2, kontrplak, seramik fayans, fayans yapıştırıcısı, derz, sünger, MDF, deri bot, silikon, 150 x 20 x 20 cm.
Destroy 2, plywood, ceramic tile, tile adhesive, grout, sponge, MDF, leather boot, silicone, 150 x 20 x 20 cm.

Gate 27'deki ilk günümde binayı turlarken spor odasında gözüme kestirdiğim mat ile, Oto Sanayi'den stüdyoma taşıdığım kırık araba ön camının stüdyomda yan yana gelince oluşturdukları spontane diyalog, kontrast ve uyumdan yola çıkarak ürettiğim minimal heykelim *İsimsiz*. Bu heykeli gündelik hayatta ilgilimizi çekmeyen bir nesne olan araba camını kırık hâliyle varoluş nedeninden farklı bir şekilde ön plana çıkarma, ilgi odağı hâline getirme ve etrafında yeni bir anlam zinciri oluşturma fikirlerinden yola çıkarak oluşturdum. Aynı zamanda egzersiz matını da asıl işlevinden uzak bir şekilde, normalde yan yana düşünülmeyen bir nesneyle bir araya getirip malzemeler arasında bir diyalog kurulmasına aracı olmak da bu heykelin çıkış noktalarından biriydi.

My minimal sculpture *Untitled* draws on the spontaneous dialogue, contrast and harmony formed once two specific objects came side by side in my studio; one was the mat that I had cast my eyes on in the gym as I was touring the building my first day at Gate 27, and the other was the broken windshield that I had carried from the Auto Repair Zone to my studio. I composed this sculpture based on the ideas of featuring the windshield, which does not spark our interest in everyday life, in its broken state and estranged from its raison d'être, making it a center of attention, and forming a new chain of meaning around it. Yet another point of departure was to mediate the establishment of a dialogue between materials by bringing the exercise mat stripped from its original function together with an object which is normally not conceived of alongside a mat.

Maslak Oto Sanayi'de malzeme peşinde olduğum bir günden. Gündelik hayatta çok da fark etmediğimiz araba camlarını asıl işlevlerinden uzak bir şekilde üst üste dizip daha da kırılmalarını bekleme fikrinin ortaya çıkma anları. Gate 27'ye gelmeden önce kırık araba camlarını malzeme olarak kullanacağım bir heykel üretmek istediğimde karar kılmıştım, fakat malzeme seçimim içgüdüsel ve planlanmamış bir yerden geldiği için bu heykelin tam olarak nasıl bir forma sahip olacağı kafamda çok belirsizdi. Böylece, daha önceki birkaç işimde olduğu gibi, malzemenin diğer nesnelerle girebileceği potansiyel diyaloglara önem vererek belirsizliği özgürleştirici bir süreç olarak benimseyip malzemenin kendi ilişkilerini ve isteklerini takip etmeye başladım.

From a day in the Maslak Auto Repair Zone, where I was in pursuit of materials. The moment of conception of the idea to strip windshields, which we do not take much notice of in everyday life, from their actual functions, to place them one atop the other and wait for them to be further broken. Before coming to Gate 27, I had decided that I wanted to produce a sculpture where I would use broken windshields as material, but since my choice of materials was coming from an instinctive and unplanned place it was not at all clear in my mind exactly what sort of form this sculpture would have. Thus, as in several of my previous works, by prioritizing the potential dialogues that the material may engage in with other objects, I embraced this uncertainty as a liberating process and began to follow the material's own relationships and wishes.

İsimsiz, özel yapım egzersiz matı (lateks, sünger, fermuar), 7 adet kırık araba ön camı, 5 x 2 m.
Untitled, custom-made exercise mat (latex, sponge, zipper), 7 broken windshields, 5 x 2 m.

Gate 27'nin bana sağladığı alan sayesinde şu ana kadar ürettiğim en büyük ölçekli heykel olan bu işi, spor salonunda bulduğum mattan ve bir önceki heykelimden yola çıkarak ürettim. Bu heykel 5 x 2 metre ölçülerindeki bir egzersiz matının üzerine yerleştirilmiş yedi kırık araba ön camından oluşuyor. Mat, yumuşak ve destekleyici bir nesne olmasına rağmen, bu heykel bağlamında, birbirlerinin ağırlığının baskısıyla kırılmaya devam eden araba camlarına ve kırılma eylemine alan sağlayan bir malzemeye dönüşüyor. İsrarlı bir şekilde tekrar eden kırık araba camlarının mat üzerinde oluşturduğu baskı, bu baskıdan matın üzerinde oluşan kıvrımlar, girintiler, çıkıntılar, camların bir müdahale olmadan kırılmaya devam etmeleri ve kırılırken çıkardıkları sesler, işin malzemesine dönüştürdüğüm bu nesneler arasında sanatçıdan ve izleyiciden bağımsız bir devinim yaratıyor.

This work is the largest scale sculpture I have produced to date, thanks to the space Gate 27 provided me; the idea behind it is the mat I found in the gym and my previous sculpture. This sculpture consists of seven broken windshields placed on a 5 by 2 meter exercise mat. Even though the mat is a soft and supportive object, in the context of this sculpture it turns into a material that creates a space which facilitates the action of breaking as the windshields continue to break under the pressure of one another's weight. The pressure created by the persistently, repeatedly broken windshields; the folds, dents, and protrusions formed on the mat by this pressure; the continued and spontaneous breaking of the windshields without any intervention; and the sounds they make while breaking create a motion—independent of the artist and the audience—among these objects which I have turned into the material of the work.

Berru

Berru, 2015'te Bernardo Bordalo, Rui Nó ve Sérgio Coutinho'dan oluşan bir sanatçı kolektifi olarak kuruldu. Kolektifimiz ağırlıklı olarak yerleştirme, dijital sanat ve hareketli görüntü alanlarında işler üretiyor. Arayüzler, makineler ve elektronik donanımlardan oluşan malzemelerimizi sanatsal deneylere dayalı bir süreçle işlerken, sanat, bilim ve teknoloji arasında sanat yapıtının izleyiciyi kuşatmasına imkân verecek kesişim noktalarını keşfetmeye çalışıyoruz. Ses ve ışığı, kendi içimizdeki ve doğadaki insanlarla makineler arasındaki bir iletişim biçimi olarak kullanıyoruz. Elektronik aktarımlar sayesinde nesneler arasında bir diyalog başlatmayı deniyoruz.

Gate 27'de geçirdiğimiz süre boyunca Mariana Pestana'nın daveti üzerine katıldığımız 5. İstanbul Tasarım Bienali'ndeki işimiz üzerinde çalıştık. *Empatiye Dönüş: Birden fazlası için tasarım* başlığıyla gerçekleştirilen bienal, tasarımı karşılıklı bağlantılar oluşturan bir unsur olarak ele almayı amaçlıyordu. Üretim süreci boyunca Gate 27'nin Yeniköy'deki misafirhanesinde kaldık. Daha

önce hiç bulunmadığımız, bizim için yepyeni ve şaşılası denli büyük bir şehirde muazzam bir deneyim yaşadık. Grup olarak, gizli kalmış yerleri, elektronik aletlerle dolu hurdalıkları keşfetmeyi ve oralarda kazılar yapmayı seviyoruz, kullanacağımız malzemelerimizi bu kaynaklardan buluyoruz. Nesnelerin ve insanlardan kalan elektronik alet edevatın hepsinin kendine özgü bir tarihi ve bu karmaşık dünya ile bağlantıları var.

Gate 27'deki projemiz, ses yoluyla kurulan

Berru was founded in 2015 as an artist collective formed by Bernardo Bordalo, Rui Nó and Sérgio Coutinho. Our collective works mainly in the fields of installation, digital art and moving image. Our materials are interfaces, machines and electronics with a process based on artistic experimentation, exploring intersections between art, science and technology that also enable the viewer to be immersed in the work of art. We use sound and light as a form of communication, within ourselves and nature, between humans and machines. We try to start a dialogue between objects through electronic transmission.

We have been invited to participate in the 5th Istanbul Design Biennial by Mariana Pestana. This year's title was *Empathy Revisited: design for more than one*, and this edition took design as an element that creates interconnections. We stayed at Gate 27's Yeniköy location during our production process. It was an immense experience within a new and amazingly huge city that we had never been to before. As a group, we

like discovering and digging into undercovered places, electronic junk yards which then turn into our source for materials. All objects or human electronic leftovers have a unique history of their own and are connected to this complex world.

Our project at Gate 27 focused on interconnections and collective thoughts through sound. During the residency program, we worked on a piece which is a manifestation of our ongoing research. We wanted to pursue ways for the

ara bağlantılara ve kolektif düşüncelere odaklanıyordu. Konuk sanatçı programı boyunca, İstanbul'daki deneyimimizin yanı sıra halen sürmekte olan araştırmamızın bir tezahürü olan bir iş üzerinde çalıştık. İş oluşturan, izleyicinin eyleme geçmesini gerektiren bir aygıt sayesinde insanların doğayı deneyimlemesinin farklı yollarını keşfetmek istedik. Dinleyicinin etkin katılımıyla bu malzemenin sesini almayı denedik. Sanat eleştirmeni ve küratör Nuno Crespo bunu şöyle ifade ediyor: "Nesnelerin -örneğin metal bir levhanın- barındırdığı sesleri yükselten ve ses ögesini formlar sayesinde iletken bir ilkeye dönüştüren bir dinleme."

Son zamanlarda, kendi kendini düzenleyen tek bir karmaşık sistem olarak Yeryüzü ile, organik yaşamda zamanla ve bu zamanın kendi çevresiyle etkileşimiyle, güncel yaşamlarımızla zıtlık oluşturan bu yavaş ama sabit tempoyla ilgileniyoruz. Ayrıca işlerimizde, sanat yapıtları da dahil, toplumumuzdaki her şeyin düzenli olarak sınıflandırılmasını sorguluyoruz. Şimdiki ve gelecekteki işlerimizin, bu sanatsal tezahürün farklı alanlarının kesişiminde konumlanması gerektiğini hissediyoruz.

public to experience nature through a device that requires the viewer to take action that becomes the work of art. We tried to take the sound out of that material with the active participation of the audience. As art critic and curator Nuno Crespo put it: "It is a listening that amplifies the sounds contained within things themselves – for example in a metal panel – and that transforms the sound element into a conductor principle through forms."

Recently, we have been interested in regarding Earth as a single self-regulated complex system and in the notion of time in organic life and its interaction with the surroundings, a slow and steady pace that contrasts with our contemporary lives. With our work we also question the methodical categorization of everything in our society, including the categorization of works of art. We feel that our present and future work should reside in the crossing of different areas of this artistic manifestation.

Kari Conte

2021'nin baharında Gate 27'nin konuk sanatçı programına katılmamın üzerinden kısa bir zaman geçti. Gate 27 İstanbul'da kaldığım üç ay yeni fikirler, araştırmalar, insanlar ve sergilerle dolu doluydu. Bu misafirliğim aynı zamanda birçok ilke vesile oldu: Gate 27'de kalan ilk konuk küratördüm ve aylar sürececek bir konuk sanatçı programına ilk kez katılıyordum.

New York'taki International Studio ve Curatorial Program'de (ISCP) Program ve Sergi Direktörü olarak görev yaptığım on yıl boyunca dünyanın dört bir yanından 1000'den fazla konuk sanatçıyı ağırladığım için, konuk sanatçı programları hakkında bir şeyler biliyorum. En iyi konuk sanatçı programları yeni fikirleri, bazen de üretimi destekleyen yaratıcı ve entelektüel laboratuvarlardır. Bu programları belgelemek kolay değildir, zira bir konuk sanatçı programının dönüştürücü yanları genellikle görünür değildir. Her programı benzersiz kılan şey, durumların ve mekânların gündelikliği ve arada olma hâlidir. Benim Gate 27'deki misafirliğim belki daha da elle tutulmaz, gözle görülmez bir deneyim oldu. İstanbul o sıralar dünyada yeni COVID-19 vakalarının en çok tespit edildiği şehir olduğu için, günlerim sokağa çıkma yasakları ve kapanma tedbirleriyle sürekli kesiliyordu.

Her sabah Boğaz'daki martıların sesleri ve yük gemilerinin düdükleriyle uyanıyordum. İstanbul'a daha önce de gelmişim ama Gate 27'nin yerleşkesi Boğaz'a o kadar yakındı ki bu su yolunun şehirde bu denli belirleyici olduğunu yeni fark etmiştim. İstanbul'da kaldığım süre boyunca, pandemiden korunmak için ya yürümeyi ya da deniz ulaşımını (nadiren de taksi kullanmayı) tercih ettim. Yerleşkenin gündelik ritmi böylece bir adanın ritmine benzemeye başladı; her gün neyi ne zaman yapacağımı feribot tarifesine göre düzenliyordum. Bazen deniz, bazen kara yoluyla kütüphanelere, sanatçı atölyelerine ve sergilere gittim. Zamanımın çoğunda, Türkiye'deki çağdaş sanatta feminist fikirleri biçimlendiren kültürel, ekonomik ve toplumsal güçler üzerine, 2020-2021 Fulbright bursuyla sürdürdüğüm araştırmam için çalıştım. Ayrıca, Gate 27 ekibinin ve danışmanlarının eleştirel görüşleri sayesinde, Türkiye'de küratöryel düşünce, çağdaş sanat, sanatçılar ve kurumlar hakkında kendi araştırmamın kapsamının ötesine geçen bilgiler

Only a short time has passed since my Gate 27 residency in spring 2021. The three months I spent at Gate 27 in Istanbul were bursting with new ideas, research, people, and exhibitions. My residency was a series of firsts; I was the inaugural curatorial resident at Gate 27, and it was the first time I participated in a months-long residency.

After hosting more than 1,000 residents from across the globe in my decade-long tenure as Director of Programs and Exhibitions at the International Studio and Curatorial Program (ISCP) in New York, I know a thing or two about residencies. At their best, residencies are creative and intellectual laboratories that support new ideas and sometimes production. Documenting residencies is a challenge: often, the transformative aspects of a residency are close to invisible. It's the everydayness and the in-betweenness of situations and places that makes each residency singular. My Gate 27 residency period was particularly intangible; it overlapped with Istanbul having the highest number of new COVID-19 cases globally, so my days were punctuated by curfews and lockdowns.

Each morning I awoke to the sounds of seagulls and cargo ship horns on the Bosphorus. Although I had visited Istanbul before, it was only at Gate 27—with its proximity to the Bosphorus—that I realized how significantly this waterway defines the city. During my time in Istanbul, to be COVID-safe, I only traveled by foot and boat (and the occasional taxi). In this way, the residency's daily rhythm was akin to island-time; my agenda revolved around the ferry schedule. By sea and land, I traveled to libraries, artist studios, and exhibitions. Usually, I worked on my 2020-2021 Fulbright-supported research about the cultural, economic, and social forces that have shaped feminist ideas in contemporary art in Turkey. I also expanded my knowledge of curatorial thought, contemporary art, artists, and institutions in Turkey beyond my Fulbright research, with critical insight from the Gate 27 staff and advisors. I had 14 in-person and virtual studio visits, 28 meetings with arts professionals, and 24 visits to exhibitions—not a small undertaking at any time, and especially during COVID-times.

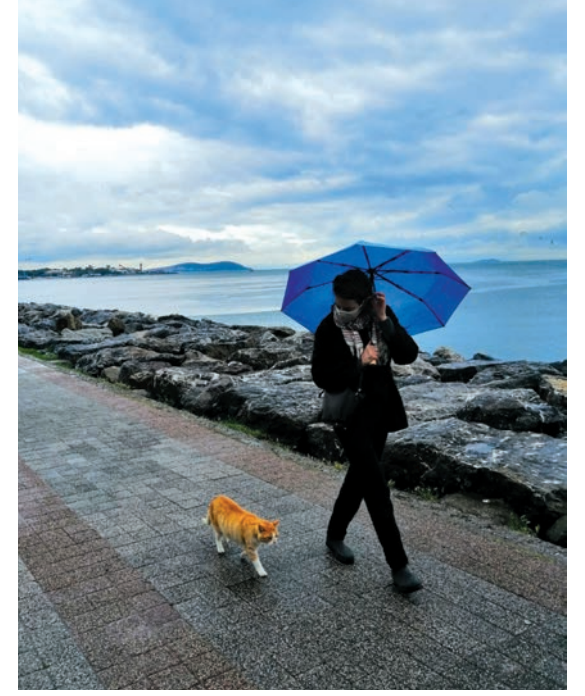
Returning to Gate 27's tranquil space at the end of long days out and about in Istanbul

edindim. Şahsen ya da sanal ortamda toplam 14 atölyeyi ziyaret ettim, sanat profesyonelleriyle 28 toplantı gerçekleştirdim ve 24 sergi gezdim – pandemiyi bırakalım, normal şartlarda bile hiç de azımsanamayacak bir program.

İstanbul'u katederek dışarıda geçirdiğim uzun günlerin sonunda Gate 27'nin sakin mekânına geri dönmek kafamı boşaltıp zihnimi ve bedenimi tazelememe yarıyordu. Yemyeşil bahçeler, aydınlık ve ferah mimari, samimi ve misafirperver çalışanlar ve evi paylaştığım harika arkadaşım misafirliğimin ayrılmaz parçası oldular. Hafızamda, bu misafirlik deneyimine ait anların ve fikirlerin arasını beklenmedik ve planlanmamış olanlar -yani gündelik, arada olan- dolduruyor. Örneğin, Gate 27'nin bahçesinde oturup kahve içmek, kısıtlama tedbirlerine uygun olarak markete yaptığım yürüyüşler, etraftaki yavru kedilerle meşgul olmak, Beyoğlu'nun dolambaçlı sokaklarında kaybolmak, hararetili sohbetler, birlikte yemek yemek ve yeni arşivler keşfetmek, bunların hepsi kentin ve evdeki yaşamımın ta içine girmemi sağladı.

Konuk sanatçı programları, en temelde, insanın kendi pratiğini destekleyici bir yapı içinde daha öteye taşımaya imkân verecek farklı türde bir zaman ve mekân vaadini içerir, bu vaadi sunan da hem misafirin kendisi hem de ev sahibi kurumdur. Benim için, Gate 27'deki misafirliğimin sunduğu vaat (ya da potansiyel) halen sürüyor, üstelik gelecek yıllardaki pratiğimi beslemeye devam edeceğinden de eminim.

Fotoğraf Photo by Ozan Atalan

recharged and reset my mind and body. Everything from the lush gardens, bright open architecture, warm and hospitable staff, and my brilliant co-resident there formed my residency experience. In my memory, the unexpected and the unplanned—the everyday, the in-between—connect moments and ideas from the residency. For instance, drinking coffee in Gate 27's garden, lockdown walks to the market, caring for local kittens, getting lost in Beyoğlu's winding streets, animated conversations, sharing meals, and discovering new archives all embedded me into the life of the city and the residency.

Essentially, a residency is a promise to carve out a different kind of time and space to propel one's practice forward in a supportive structure, and this promise is made by both the resident and the host institution. The promise (or potential) of my Gate 27 residency continues even now and will surely nourish my practice for years to come.

Nancy Atakan ve Volkan Aslan ile birlikte 5533 ziyareti
Visit to 5533 with Nancy Atakan and Volkan Aslan

Hera Büyüктаşçıyan stüdyo ziyareti
Hera Büyüктаşçıyan studio visit

Sağ sayfa: İpek Duben stüdyo ziyareti
Opposite page: İpek Duben studio visit

Trong Gia Nguyen

Son yıllarda çalışmalarım tevazunun anıtsallıkla buluştuğu ev içi alana yöneldi. “Erkek mağarası” kavramından tutun, “Amerikan rüyası”nın ikonoloji, işlevsel tasarım ve mimari detaylar yoluyla diğer kültürlerle nasıl eklemlendiğine bakmaya kadar, tüm bunlar belki de iki kültürlü bir insana özgü düşünceler. Pandemi sürecinde gerçekleştirebildiğim birkaç önemli projeden biri, Berlin’de NON adlı sanat mekânındaki *Foibles of a Reconstruction* (Yeniden İnşanın Zaafıları) isimli kişisel sergimdi. “Ev”in belirgin detaylarının arasında, siyah beyaz çinilerle QR kodu deseni oluşturacak şekilde döşenmiş zemin de vardı. İnsanın ayaklarının altında uzanan, aşı randevumdan ve dijital aşı karnemden aldığım QR kodu desenli bu zemin, bu yenileme çalışmasıyla bir suç ortaklığı ve tefekkür mekânına dönüşüyor ve hem kamusal hem de özel alanı baştan sona kat eden hareket özgürlüğü meselelerine işaret ediyordu.

Bu ilgilerimin peşinden gitmeye devam ettiğim İstanbul’da Pera Müzesi’nin Kütahya çinileri koleksiyonunu inceledim. Bu çini ve kullanışlı eşya geleneği, gündelik nesnelerin evrensel olarak sembolize edebileceği şeyin gizli gücüne dair ufkumu açtı. Kütahya çinileri, üslubu sebebiyle daha çok öne çıkmış olan İznik çinilerine kıyasla sanatsal olarak daha az tanınıyor. İznik çinilerinde daha incelikli bir zanaatkarlık sergilenirken, Kütahya çinilerinde elle boyama tarzı serbestliğe daha açık. İznik çinilerine özellikle İstanbul’un büyük camii ve saraylarında rastlanıyor, Kütahya çinilerini ise her yerde görmek mümkün.

İstanbul’a iki saat mesafedeki İznik Vakfı’nı ziyaret ettiğimde İznik çinilerinin ayrıksı özelliğinin yalnızca desenleri değil, kullanılan malzemenin içeriği olduğunu öğrendim. Normalde seramik çamuru %5-15 kuvars içeriyor, oysa İznik çinilerinde kullanılan çamurda bu kristal minerallerinin oranı yaklaşık %85; İznik çinilerine üzerine ikonik desenlerin boyandığı o belirgin, parlak beyaz zemini kazandıran da bu. Pek bahsedilmemekle ve/veya hafife alınmakla birlikte, benim için en etkileyici olgu, kuvarsın sıklıkla uyum, manevi gelişim, farkındalık ve bilgeliği pekiştirme özelliğinden ötürü kullanılıyor olması oldu.

Bu şifalı özellikleri aklımda tutarak, Gate 27’deki atölyemde, lale ve karanfil gibi geleneksel

In recent years, my work has pivoted towards the domestic space, where modesty meets the monumental. From notions of the “man cave” to looking at how “the American dream” splices into other cultures through iconology, functional design, and architectural details, these are perhaps typical ruminations of a creature of two cultures. During the pandemic, one of the few substantial projects I was able to realize was a solo exhibition in Berlin, *Foibles of a Reconstruction* at NON art space. Among other recognizable details of the “home,” there was the inclusion of a black and white ceramic tiled floor, arranged into the distinct pattern of a QR code. Appropriated from my IRL vaccination appointment and digital stamp, the floor beneath one’s feet was renovated into a site for complicity and contemplation, hinting at freedom of movement issues that traverse both the public and private space.

Continuing these interests in Istanbul, I researched the local Pera Museum’s collection of Kütahya ceramics. This tradition of tiles and utilitarian wares opened my scope to the latent potency of what everyday objects might symbolize universally. Kütahya artistically is less recognized in relation to its more well-known stylistic counterpart Iznik. Kütahya is more loose in its paint handling, while the latter exhibits a more refined craftsmanship. Iznik tiles can be especially found in the grand mosques and palaces of Istanbul, though Kütahya also makes such appearances here and there.

On a visit to the Iznik Foundation, two hours away from Istanbul, I learned that what distinguishes Iznik tiles is not necessarily the designs, but rather the material content. Ceramic clay normally contains a 5-15% quartz make-up, whereas the Iznik variety contains nearly 85% of these crystalline minerals, lending the tiles their distinctive, radiant white ground on which its iconic designs are painted. Though rarely spoken of and/or understated, the most fascinating connection for me was the fact that quartz is a crystal often utilized for its ability to enhance harmony, spiritual growth, awareness, and wisdom.

Minding these healing properties, my studio output at Gate 27 focused on creating tile patterns that employ traditional floral motifs, like tulips

Stüdyodan görüntü, Gate 27, *A Movable Feast* için taslak
Artist's studio, Gate 27, Sketch for *A Movable Feast*

çiçek motiflerini dikenli tel ve insan anatomisinin uzuvları gibi öğelerle bir araya getirdiğim arabesk imgelerin yer aldığı çini desenleri oluşturdum. Güzel olan ile barbar olan genellikle aynı yerde bir arada bulunur. Pandemi yüzünden yaşadığımız kapanmalar sırasında ev içi şiddetin tahmin edebileceğiniz nedenlerden dolayı artacağı baştan belliydi. İstismarcının gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bu yüklü mekân, emperyal/ataerkil hesaplaşmanın da yaşanmak zorunda olduğu yeri temsil ediyor. Desenleri değiştirilmiş ve büyütülebilen her bir çini, bu mekân geri alınacaksa bunun ne kadar da heybetli bir ölçekte başarılması gerektiğini ve ancak böyle başarılabilirliğini gösteriyor.

Gate 27’de göze çarpan ve açıkça hissedilebilen şeylerden biri de, tepeden tırnağa programın pek çok aşamasına yön veren dişil enerji. İnsanlık tarihi, belli bir açıdan bakıldığında, şüpheli bir figür olan Âdem’e kadar geri giden bir yozlaşma tarihidir. Neredeyse daima “yontulmamış bir herifin” faili olduğu şiddetin bir şimdisi ve geleceğidir.

and carnations, while incorporating less flowery elements like barbed wire and parts of the human anatomy into the arabesque imagery. The beautiful and the barbaric often co-exist in one place. During the lockdowns, it was only too foreseeable that domestic violence increased for reasons you might expect. The abuser had nowhere to go. This charged space represents where imperial/patriarchal reckoning must also happen. Individual tiles, whose patterns are modulated and expandable, represent the formidable scale with which it is necessary and achievable to reclaim this space.

At Gate 27, what is also highly notable and palpable is the feminine energy which guides the program at many levels, from top to bottom. The history of humanity is, from one perspective, a history of corruption, all the way back to the dubious Adam, one might say. It is a present and a future of violence as well, perpetrated almost always by a “crude dude.” Politicians dismiss this

Stüdyodan görüntü, Gate 27
Artist's studio, Gate 27

Sağ sayfa Righth page
07/05/2021 – 11:15 (Pfizer, 2. çekim)
2021, seramik çiniler, 500 x 500 cm
Yerleştirme, NON Berlin
07/05/2021 – 11:15 (Pfizer, 2nd Shot)
2021, ceramic tiles, 500 x 500 cm
Installation, NON Berlin

Stüdyodan görüntü, Gate 27
Artist's studio, Gate 27

Siyasetçiler bunun üstünde durmaz, ne de olsa “aktif nişancı talimleri” artık norm hâline gelmiştir. Hristiyanlar ve Müslümanlar kendilerini ondan gizler, zira korku ve kendinden nefret zehirlidir.

İnsanlığın ve ataerkinin fazlasıyla gerçek krizi, kendi bencil miyopluğunun mağarasına sıkışıp kalmış, dezenformasyon ateşiyle ısınan ve kendini tehlikede hisseden çıplak bir *delikanlıyı* gözler önüne seriyor sadece. Düstur içeriden yükselmeli: *Biraz erkek ol. Geri çekil.*

Dünya çoğunluk için daha bir yer olmanın yolunu bulmalı. Bu yüzden Gate 27'yi yaklaşan fırtınada hem bir sığınak hem de onun bir alameti olarak görüyorum. Bu fırtına *Taht Savaşları* dizisindekine pek benzemiyor, ama mevzu kar tanelerinin ne kadar yavaş yağdığı değil, ona boşuna Doğa Ana demiyorlar.

Kasım 2021

because “active shooter drills” are the new norm. Christians and Muslims veil themselves from it because fear and self-hatred are intoxicating.

The all too real crisis of manhood and patriarchy reveals nothing more than a naked, insecure *bonhomme* stuck in the grotto of his own selfish myopia, cozied by the fires of disinformation. The mantra must well up from within: *Man up. Step down.*

The world must find a way to be a better place for the many. Thus, I see Gate 27 as both a haven and a sigil of the coming weather. It's not quite *Game of Thrones*, but no matter how gently the snowflakes drift, they don't call Nature Motha' for nothing.

November 2021

* Erkeklerin evin içinde genellikle video oyunu oynamak, maç izlemek vb. için vakit geçirdikleri odaya verilen isim. (e.n.)

Côme Ledésert & Virginia Mastrogiannaki & Yiannis Pappas

Marina Abramovic Enstitüsü'nün tavsiyesi üzerine üçümüz Gate 27'nin İstanbul ve Ayvalık'taki yerleşkelerinde 2021 yılının Nisan ayından başlayarak, yani COVID-19 salgını sırasında, üç ay geçirdik.

Üç farklı ülke arasında bir yıl süren uzak mesafeli bir işbirliği sonrasında, ortak araştırma süreçleri ile çalışma teknikleri geliştirdik ve fiziksel olarak bir araya gelip bunları araştırdık. Côme ve Yiannis, Gate 27'nin Ayvalık ve İstanbul'daki yerleşkelerinde fiziksel olarak karşılaştılar ve fikirlerini gerçek zaman ve mekânda keşfetme şansını buldular. Üçlüyü tamamlayan Virginia da bu birlikteliğe Yunanistan'ın Atina ve Selanik kentlerinden, dijital ortamda katıldı.

Konuk sanatçı programı süresince Virginia'nın Yunanistan'da olması gerektiğinden, hazırlık toplantılarımızda keşfetmeyi düşündüğümüz çalışma modellerinin yerine yenilerini geliştirmeye çalıştık. Aramızdaki uzak mesafenin getirdiği şartlardan dolayı, işbirliğimizin metodolojisini günlük sesli ve görüntülü iletişimi geliştirerek yeniden tanımladık. Bu da sanatsal pratiklerimizi yazılar, eskizler, mekâna özgü yerleştirmeler, fotoğraflar ve videolar aracılığıyla iletmenin ve belgelemenin farklı yollarını bulup denememize yardımcı oldu.

Performansı gerçekleştiren beden ile kamera arasındaki yatay ilişkinin nasıl yaratılabileceğini araştıran “performansın eş-ıcracısı olarak kamera” meselesi, program süresince temel araştırma konumuz oldu. Başlangıçta amacımız, uzun süreli performans sanatı deneyimini hareketli görüntüye çeviren sinematik bir dil icat ederek canlı performans sanatını belgelemede mevcut uygulamaların bir adım ötesine geçmekti. Kameranin eş-ıcracı olduğu bu canlı-çekim hareketini birbirimizle paylaşabilmek için

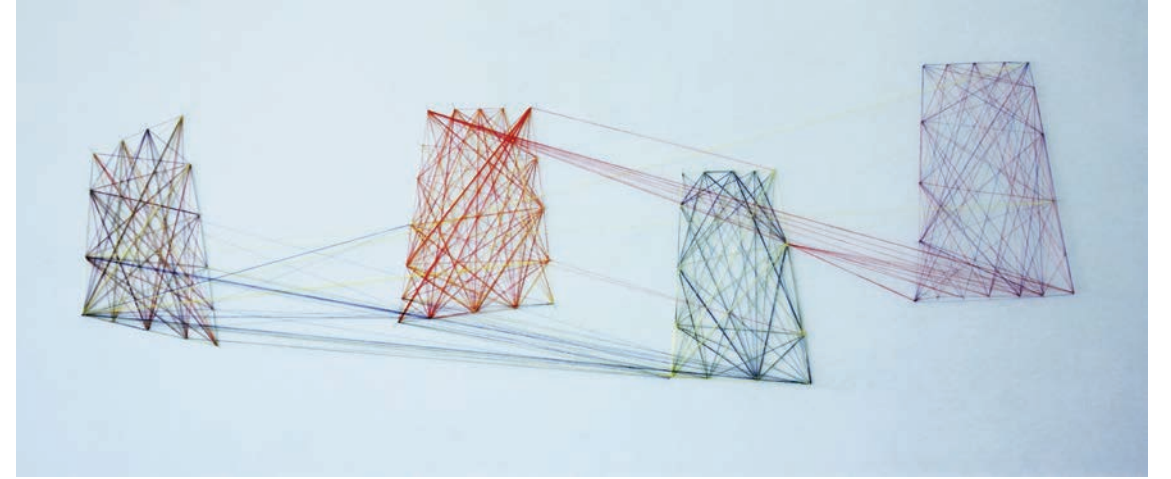
Thanks to the recommendation of the Marina Abramovic Institute, the three of us spent three months at Gate 27 in Ayvalık and Istanbul during the COVID-19 pandemic, from April to June 2021.

After a year of collaborating long-distance between three different countries, we developed common research processes and working tools and explored them in physical co-existence. Côme and Yiannis met physically at Gate 27 in Ayvalık and Istanbul, Turkey, where they followed the exploration of their ideas in real time and space. To complete the trio, Virginia joined this assembly digitally from Athens and Thessaloniki, Greece.

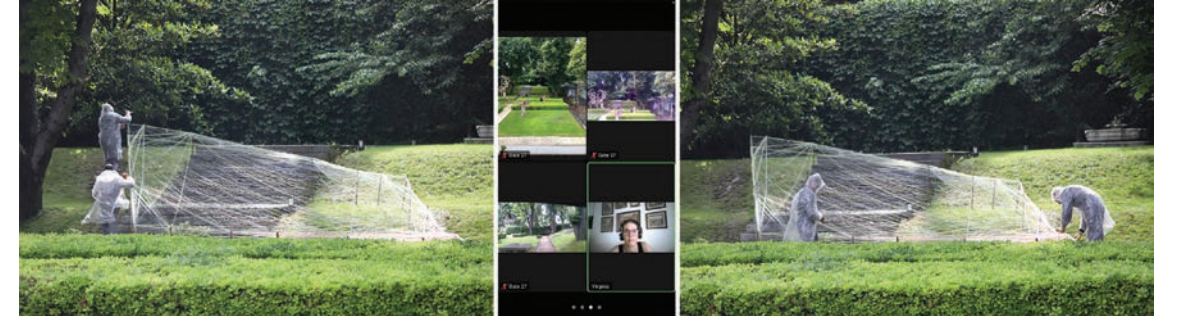
As Virginia had to be based in Greece during the residency, we tried to develop new models of working instead of the ones we had thought of exploring during our preparation meetings. Between Greece and Turkey, we redefined the methodology of our collaboration due to the long-distance setting through the development of daily vocal and video communication. It helped us to exercise and experiment with different ways of communicating and documenting our artistic practices through writings, sketches, site-specific installations, photography and videos.

“The camera as co-performer” has been the main research topic during the residency, exploring how to create a horizontal relationship between the performative body and the camera. Initially, our aim was to overcome current practices of documenting live performance art by inventing a cinematic language that translates the experience of long durational performance art into a moving image. We expanded our cinematic and performance practices to share with each other the gesture of live action with the camera as a co-performer.

With the six-hour art project *Guide-Lines*

Beyaz tahtada ipliklerle yapılan eskizler "Kılavuz Çizgiler", 2021, değişken boyutlar

sinematik ve performatif uygulamalarımızı genişlettik.

19 Haziran 2021'de, Gate 27 İstanbul'un bahçesinde gerçekleşen altı saatlik sanat projesi *Guide-Lines* (Kılavuz-Çizgiler) ile, icat ettiğimiz iletişim kodlarından bir örneği izleyicilerle paylaştık. Kuralların, talimatların, yasak ve kısıtlamaların gündelik eylemlerimizin kılavuzları olduğu mevcut pandemi dönemi şartları bağlamında performansımızı, sanatsal işbirliğimizin uzun mesafeli oluşunu ve canlı performans sanatının geçici boyutunu temel alarak sergiledik.

Guide-Lines'da ilk işbirliğimizden farklı bir yol izledik. Bu, performansı birlikte icra etmenin ve zorunlu fiziksel mesafeyi, yalnızca üçümüz için değil, aynı zamanda izleyiciler için de karşılıklı bir performans deneyimi yaratmaya olanak

that took place in the garden of Gate 27 in Istanbul on June 19th, 2021, we tried to share with the audience a sample of our invented communicational codes. Based on the long-distance aspect of our artistic collaboration and the ephemeral dimension of live performance art, we performed in the context of the current pandemic era in which rules, instructions, prohibitions, and bans are the guidelines of our everyday actions.

In *Guide-Lines*, we took a sideways path from our initial collaboration. It was a way to perform together and make the aspect of compulsive physical distance an enabling constraint to create a mutual performing experience, not only for the three of us but also for the live audience. For us, the condition of a physically distant co-performance with digital technology has opened

tanıyan bir kısıtlama hâline getirmenin bir yolu. Fiziksel olarak uzaktan yürütülen bir eş-performansı dijital teknoloji ile gerçekleştirme koşulu, bizim için yerinde (in situ) eylem/yerleştirme ile dijital mevcudiyet arasındaki soru ve deneyimlemelere yeni bir alan açtı. *Guide-Lines* süresince, performansı gerçekleştiren bedenlerin fizikselliğini ve kondisyonunu, Türkiye ve Yunanistan arasında “canlı pikseller” aracılığıyla gerçek zamanlı olarak takip etmek ve anlamak zorunda kaldık.

Günümüzde davranışların, işleyişlerin ve performansların otomatikleşmesini, çok sayıda (çevrimiçi ya da çevrimdışı) canlı (ya da canlı olmayan) etkinlik aracılığıyla, özellikle sanal varlığımız üzerinden her zamankinden daha fazla deneyimliyoruz. Burada kaldığımız süre içerisinde iletişim kodları, olası yanlışlıklar ve bilgisayar hataları ile otomatik görevleri deneyimlemenin üst üste binen aktarımını, yönlendirilmiş hareketler ve mekâna özgü geçici yerleştirmeler aracılığıyla araştırdık. *Guide-Lines* projesini gerçekleştirmek, canlı performans alanının gerçek parametrelerinin, fiziksel yorgunluğun ve dinlenme zamanının kamera aracılığıyla hayal edilebileceğini ve somutlaştırılabileceğini anlamamıza yardımcı oldu. *Guide-Lines* birbirimize daha da yakınlaşmamızı sağladı. Bu ânı bizimle paylaşan herkese minnettarız.

a new space for questions and experimentations between in situ action/installation and digital presence. During *Guide-Lines*, we had to follow and understand in real time the physicality and the body condition of the performing bodies between Turkey and Greece, via “live pixels”.

Today, more than ever, we are experiencing the automation of behaviours, operations and performances, especially with our virtual presence through multiple (on-off) li(f/v)e events. During our residency, we explored the overlapping transmission of experiencing automation tasks with communicational codes, possible errors and computer faults through guided movements and ephemeral site-specific installation practices. Creating *Guide-Lines* helped us understand that the actual parameters of live performance space, physical fatigue, and also the time for recovering could be imagined and concretised through the camera. *Guide-Lines* brought us closer together, and we are grateful to everyone who shared this moment with us.

Performatif-Obje "Kılavuz-Çizgiler"
Performative-Object "Guide-Lines"

Mairi Pardalaki

Gate 27 Ayvalık'taki misafirliğim, 2020 baharında İstanbul'da başlayan ve iki yıldır devam eden Türkiye'yi uzun uzadıya keşfetme sürecimin bir parçası oldu. Paris'te yaşayan bir dansçı, koreograf ve 16 yıldır Fransa'da bulunan Yunan kökenli biri olarak, kendi ülkemi aynanın doğusundan gözlemleme arzusu benim için bir süre önce berraklaştı.

O zamandan beri Türkiye'yi üç kez ziyaret ettim ve her ziyarette işimin yapbozuna yeni parçalar eklendi. Bir arşiv araştırmasına başlayıp iki dilli edebi metinleri arayıp buldum. İki kültürün de izlerini taşıyan yerleri ziyaret ettim, iki coğrafyada da var olan müzik ve danslarda umulmadık ortak izlekleri keşfetmeye çalıştım.

Ayvalık, Türkiye'ye yaptığım üçüncü ziyaretimdi. 2021 sonbaharında üç hafta boyunca Ayvalık civarındaki pek çok yeri dolaştım, şehirde ve onun zengin Rum tarihinde gezinti yaptım, Cunda adasına ve komşu köylerden Küçükköy'e

Staying in Gate 27 Ayvalik was part of a long exploration about Turkey that started for me in Istanbul in spring 2020 and has been evolving for two years now. I am a dancer and choreographer currently living in Paris. Being of Greek origin and living in France for the last 16 years, the urge to observe my country from the eastern side of the mirror suddenly became clear to me some time ago.

I have visited Turkey three times since then, each visit adding new pieces to my work puzzle. I started an archive research, looking for literary texts that contained both languages. I visited places that keep traces from both cultures and tried to find unexpected common threads in music and dances present in both territories.

Ayvalık was my third trip to Turkey. For three weeks in autumn 2021, I wandered around extensively, visiting the city and its rich *Rum* (Greeks of Turkey) history, going to Cunda

gittim. Binalardaki, işaretlerdeki ve kitaplardaki Rum varlığını belgelemek ve bölgenin bugün nasıl değiştiğini görmek için fotoğraf makinemi kullandım. 1923'teki büyük nüfus mübadelesinde Girit'ten gelip Ayvalık'a yerleşen Türk-Giritli topluluğunu keşfettim ve onlarla yakınlık kurdum.

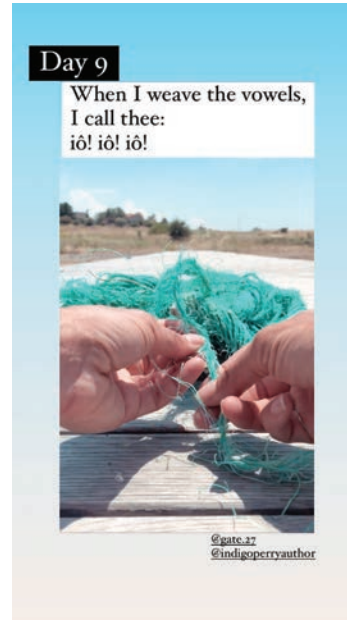
Gate 27 konuk sanatçı programı gibi saha-gezilerinde iki ülke arasındaki çizgiler zihnimde iyiden iyiye bulanıklaşıyor. Daha önce meydana çıkmamış olan yeni bakış açılarından bu çizgileri zamanla ayırt edebiliyorum, ta ki bir kez daha ayırt edemez hâle gelene dek. Türkiye'deki çalışmamı bir grup performansı biçimine bürünüp, farklı topluluklar tarafından dans olarak icra edilebilecek uzun erimli bir proje olarak görüyorum. Bu çalışma, projenin ve onun keşiflerinin yolunu sergileyen bir web sitesi biçimini alabilir ve ileride yeni projelerin kıvılcımı olabilir.

Island and the nearby village Küçükköy. I used my camera to document the *Rum* presence in buildings, signs and books, in comparison to how the region has evolved today. I discovered and got close to the Turkish-Cretan community that left the island of Crete during the big population exchange in 1923 and has settled in Ayvalık since then.

In field-trips, like the Gate 27 residency, the lines between the two countries get blurry in my head. I then gradually distinguish them from new viewpoints that hadn't occurred before until they become indistinct again. I see my work in Turkey as a long-term project that can take the shape of a group performance and can be danced by different communities. It can also take the form of a website unfolding the path of the project and its discoveries; and it can be the tinder for new projects to come.

Maria Herranz & Indigo Perry

Marina Abramovic Enstitüsü tarafından tanıştırılan performans sanatçısı Maria Stamenkovic Herranz ile yazar Indigo Perry, 2020'nin başlarında İstanbul'daki Sakıp Sabancı Müzesi'nde ilk kez buluştu. Gate 27 konuk sanatçı programı kapsamında beraber geçirdikleri bir ay boyunca her gün yoğun bir şekilde çalışarak ortak bir performans projesi için birlikte fikir ve pratik geliştirdiler. Sanatçıların *aktarım* üst teması üzerinde çalıştığı bu proje, yaratıcı yazarlık ile performans sanatını bir araya getiriyor.

COVID-19 nedeniyle getirilen seyahat kısıtlamaları yüzünden Indigo, Gate 27'nin programına fiziksel olarak katılamadı. Maria ise Gate 27'nin Ayvalık'taki yerleşkesine gitti ve iki sanatçı çevrimiçi mecrada birlikte çalıştılar. Bu çalışma tarzı, iki insan bedeninin fiziki olarak dolaysız bir yakınlık kuramaması gibi birtakım zorlukları da beraberinde getirdi ama aynı zamanda çalışma için birtakım yenilikleri

Performer Maria Stamenkovic Herranz and writer Indigo Perry were introduced to one another through the Marina Abramovic Institute and met at the Sakip Sabancı Museum in Istanbul in early 2020. They spent their one month residency at Gate 27 taking the opportunity to work intensively together on a daily basis and explore ideas and protocols for a collaborative performance project. The project brings together creative writing and performance art. The artists are working with an overarching theme of *transmission*.

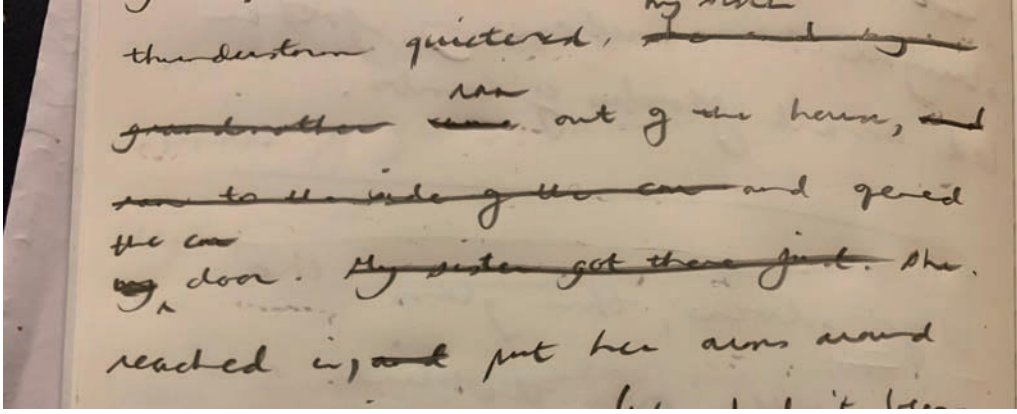
Due to COVID-19 travel restrictions, Indigo was unable to travel to Gate 27. Maria went to Gate 27's residency in Ayvalık, and the two artists worked together online. This way of working presented some challenges to the work, such as simply not being physically present as two human bodies in close proximity. It also offered new provocations for the work. The theme of transmission became somewhat ironic as they negotiated a time

teşvik etti. Aradaki sekiz saatlik zaman farkının doğurduğu zıtlıkları aşmaları gerektiğçe, aktarım teması da ironik bir hâl almaya başladı: Genellikle Maria için sabah, Indigo içinse akşam vaktinde çevrimiçi bağlandıkları sırada, ikisi de muhtemelen günün bu farklı saatlerine özgü farklı bir enerji ve ruh hâlinde oluyorlar; Ayvalık'ta yazın en sıcak günleri, Melbourne'de kara kış yaşandığı için zıt mevsimleri yaşıyorlar; hatta farklı yarımkürelerde oldukları için tamamıyla farklı bir çevre ve manzarayı soluyorlardı. Tüm bunlara rağmen, iki sanatçı da bu farklı konumları arasında tuhaf örtüşmeler keşfetmişti. Çalışma gelişme kaydettikçe, boğulma konusuna ve yas tutan kadın bedenlerine odaklanmaya başladılar. Boğulmakla ilgili temel hikâyeler, kaynağını Indigo'nun Avustralya'nın kırsal bölgelerinde bizzat yaşadığı deneyimlerden alıyordu; Indigo ve Maria kendi gündelik yaratıcı pratiklerinde malzemelerini birbirleriyle paylaştıkça, Maria

difference of eight hours; opposite times of day, usually connecting online in Maria's morning and Indigo's evening, and the different energy levels and moods that may accompany those opposite times of the day; opposite seasons – high summer in Ayvalık, deep winter in Melbourne; and in opposite hemispheres with vastly different surroundings and landscapes. The artists did, however, find some strange confluences in their different locations. As the work developed, they became focused on the subject matter of drowning and the lamenting bodies of women. The foundational stories of drowning came from Indigo's life experiences in rural Australia, and as the artists began to pass the material between each other in their daily creative practices, Maria noted that her being surrounded by water at Ayvalık became a way of being immersed in the drowning and lamentation stories. Also, Maria sent Indigo images and videos of sheep amidst the

Ayvalık'ta etrafının sularla çevrilmiş olmasının onu bu boğulma ve yas hikâyelerinin içine daldırdığını fark etti. Maria, Ayvalık'ın kırlarındaki koyunların resimlerini ve videolarını gönderdiğinde, Indigo da bu görüntülerin pekâlâ çocukluğunun geçtiği Avustralya'da çekilmiş olabileceği hissine kapıldı.

Maria ve Indigo programa önce birbirlerini ve bulundukları ortamı tanıyarak başladılar. Sabah uyandıklarında birbirlerini selamlamak için aralarında malzeme değiş tokuş eder oldular. Indigo, Maria'nın eline uyandığında geçecek olan metinler yazıp bıraktı; Maria ise Indigo ertesi sabah uyandığında görsün diye, onun için görsel-işitsel kayıtlar ve görüntüler içeren malzemeler üretti. Birbirleriyle değiş tokuş ettikleri bu malzemeler, yapıtlarının acı ve yasla, acı ve yasın kadınların bedeninde nasıl var olduğu ve kendisini nasıl açığa vurduğuyla ilgili özünü çabucak meydana çıkardı.

Aynı anda çevrimiçi olarak çalışan Maria ve Indigo, ardından deneysel doğaçlamalara geçti. Indigo, doğaçlama yaratıcı metinler yazıp, çalışırken bunları yüksek sesle söylüyor, Maria duyduğu bu metni aynı anda söyleyip icra ediyordu. Metin iki sanatçı arasında gidip gelirken hızla dönüşmeye başladı ve ikisi de kendi pratiklerindeki yeni zorlukların farkına vardılar, öyle ki ikisi de kendi sanat formu hakkında bildiklerinin sınırlarına gitmek zorunda kaldı. Önce bir kadın, sonra farklı bir bedeni, sesi, aksanı, benliği ve yaşam deneyimi olan başka bir kadın tarafından seslendirilen metin, farklı nüanslar kazanıyordu. Bu doğaçlama seansları devam ettikçe metin de hem gerçek hem kurgusal bir yanı olan tekinsiz bir varlığa büründü, sanatçıların hem ikisine de ait olan hem ikisine de ait olmayan

Ayvalık landscape, and Indigo commented that the imagery could easily have been taken from her childhood landscapes in Australia.

The artists began their residency by getting to know one another and their surroundings. They started exchanging material to greet one another when they woke up in the morning. Indigo created text which Maria would receive upon waking, and Maria would create material including audio-visual recordings and images for Indigo to receive when she woke up the following morning. The material exchanged quickly revealed the pure essence of the work, relating to grief and lamentation and how it exists and manifests in the bodies of women.

They moved on to experimental improvisations, working synchronously online. Indigo would improvise creative writing text and speak it aloud as she worked, and Maria would speak and perform the text simultaneously as she heard it. The text quickly began to transform as it moved between the two artists, and each of them discovered new challenges in their practice, being pushed to the edges of what they knew about their own art forms. The text took on different nuances simply by being spoken first by one woman and then another, each with a different body, voice, accent, self and life experiences. As the improvisation sessions progressed, the text took on an uncanny existence as both truth and fiction, a story that belonged to both artists and neither of them, a story that almost seemed to have no beginning and no ending, only a dynamic flow.

The literary text was picked up and performed, quite differently to how a theatre script is

bir hikâyeye dönüştü, ne başı ne sonu olan, dinamik bir akış hâline geldi.

Bu edebi metin, bir tiyatro oyununun metninden oldukça farklı bir şekilde ele alınıp icra edildi. Bu yeni metin, trajik koşullarda gerçekleşen derin bir kayıpla, ve bundan kaynaklanan acı ve yasla yaşamının nasıl bir şey olduğuna işaret eder oldu belki de. Sevilen birinin kaybı hep geçmiştedir ve çoktan yazılmıştır, oysa yas tutan kişi gelecekte de, belki sonsuza değin acı ve yasla yaşar. Yas, daima eski ve daima yenidir. Yaşamın şimdiki ânında sürekli yaratılan ve yeniden yaratılan bir deneyimdir. Maria ve Indigo, Gate 27'de gerçekleştirdikleri deneylerde, kişisel kayıp deneyiminin ve hikâyelerinin nasıl da evrensel bir arketip oluşturduğunu cisimleştirebilecek performans pratikleri keşfetmeye başladılar. Bu konuk sanatçı programı boyunca, gelecekteki bir performans için hazır ve nazır bekleyen bir dizi çalışma pratiği geliştirdiler.

performed. This new text perhaps began to gesture toward how it is to live with profound loss in tragic circumstances and the grieving and lamentation that flows from there. Loss of a beloved is always of the past, already written, and yet the lamenter lives with the loss and grief, perhaps forever, into the future. It's always old and always new. It's an experience constantly being created and recreated in the present moment of life. In the experiments undertaken at Gate 27, Maria and Indigo began to discover performance protocols that may embody how personal experience and stories of loss are universal and archetypal. During the residency, they developed a set of protocols in readiness for a future performance.

Chris Sollars

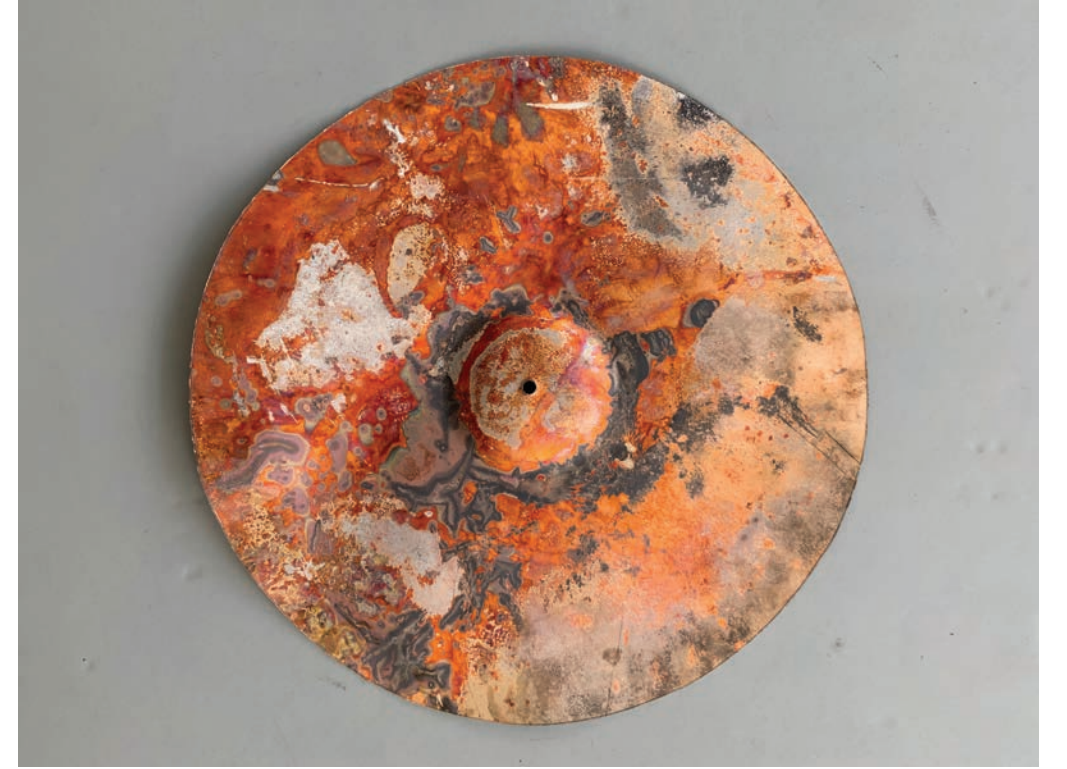

Bir müzisyen ve sanatçı olarak Gate 27'de kaldığım süre boyunca, arkadaşların ya da izleyicilerin harekete geçirebileceği ve çalabileceği; heykeli, sesi ve videoyu bütünleştiren bir çerçeve oluşturmak adına Semboller <> Ziller arasındaki oyuncu ilişkiye odaklandım. Sürecim büyük oranda İstanbul'u keşfetmek için yaptığım yürüyüşlerden oluştu ve ben yürüdükçe daha çok kedi, halka, sigara imgesi videoların konusu oldu ve daha çok buluntu nesne heykel ve vurmalı çalgılara çıkan yolu çizdi.

Grubum Skulture ve kendi projem \$ollar\$ için şarkı besteleyip enstrüman yapmakla geçen birkaç yıldan sonra, bu çalışmalarımı heykel ve video pratiğiyle birleştirme şansını Gate 27'de yakaladım. İstanbul'un kedilerinin hareketlerini kaydettiğim videolarım, kedi seslerinin altyapısını oluşturduğu, *Kittie Paws* adlı klibin parçasına dönüştü. Bir yandan Türk zillerine karşı bir takıntı geliştirirken diğer yandan da Türk bayrağındaki ay motifini gündelik bir nesne olarak yeniden tahayyül etmeye çalıştım, ve sonunda kendimi gittiğim her yerde daireleri kaydederken buldum. Çöplerden simite ya da lüks eşyalara kadar

As an artist and musician, during my residency at Gate 27, I worked with the interplay between Symbols <> Cymbals as a framework for integrating sculpture, sound, and video to be activated and played by friends and viewers. My process consisted of walks exploring Istanbul, and the more I walked, the more repeating motifs of cats, circles, cigarettes became the subject for videos, and the more collecting objects (rebar, tools, sac [tin] pans, and *güğüm* [copper churn]) became the trajectory for sculpture and percussive instruments.

After a few years of songwriting and instrument construction for my band Skulture and solo work as \$ollar\$, I had a chance to combine this work with my sculpture and video practice at Gate 27. My videos of Istanbul cats' motions became the lyrics for the music video *Kittie Paws* as their voices became the backing tracks. Obsessed with Turkish cymbals while also trying to reimagine the moon of the Turkish flag as an everyday object, I recorded circles everywhere I went. *Circle Moon*, a montage of Istanbul circles from trash to *simit* [ring-shaped

İstanbul'da karşılaştığım halkaların dairelerin görüntülerini bir araya getiren *Circle Moon* videosuna, sanatçı Ege Kanar'ın bendir, benimse yerli yapım, geleneksel ziller çaldığım perküsyon performansının müziği eşlik etti.

Ayrıca süreçleri, geleneksel olmayan grafik müzik partiyonları olarak yorumlanabilecek çizimlere tercüme etme üzerinde de çalıştım. İstanbul'un dört bir yanındaki inşaat ve yıkımlar, inşaat malzemelerinin şantiyelerdeki moloz yığınlarından çıkarılmış inşaat demirleriyle çalışıldığı *Istametabul* bestesinin partiyonuna dönüştü. *Elektrikli güğüm*'de kontak mikrofonlar bağlanarak sesi yükseltilebilir çalınırken, güğümün doldurma, taşıma ve boşaltma işlevine odaklanıldı. Gözlemenin hazırlanıp sac tava üzerinde pişirilmesi sürecinin aşamaları yemek kitaplarında gördüğümüz türden çizimlere dönüştürüldü. Gate 27 direktörü Bengü Gün'ün yardımıyla 28 Kasım 2021'de Gate 27'de bir grup arkadaşla gözleme pişirdik, yedik, sac tavaları zil, çıraları da baget niyetine kullanarak *Gözleme*'yi birlikte çaldık. Bu çalışmaların hepsini *Nesne Temelli Kayıtlar*, grafik müzik partiyonları ve çalınacak nesnelerin yer

bagel] to luxury items, was edited to a soundtrack of percussion performed by artist Ege Kanar playing a *bendir* [frame drum] and myself playing locally made custom cymbal blanks.

I also worked on translating processes to drawings that could be interpreted musically in nontraditional ways as graphic music scores. The process of construction and deconstruction of buildings throughout Istanbul became a score for the composition *Istametabul*, in which construction tools are played percussively with rebar from rubble from construction sites. In *Electric güğüm*, amplified vessels wired with contact mics are played focusing on the *güğüm*'s function of filling, holding and releasing. The process of making and cooking *gözleme* [Turkish pancake] on convex sac pans was translated to a series of drawn steps like a cookbook. With the help of Gate 27 director Bengü Gün, on November 28, 2021 at Gate 27 with a group of friends we cooked, ate, and performed *Gözleme* together using the sac pans as cymbals, and kindling as drum sticks. I view each of these works as *Object Based Records*, as graphic music scores, as album

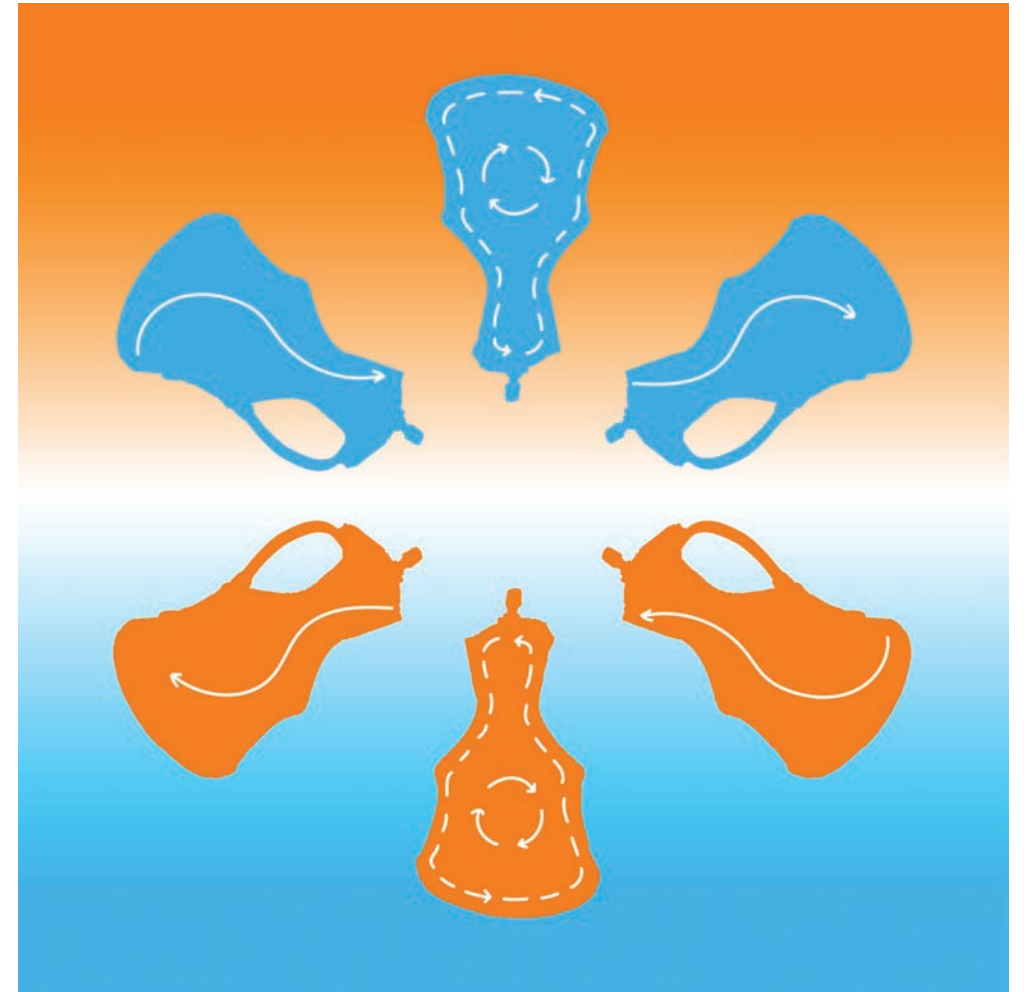
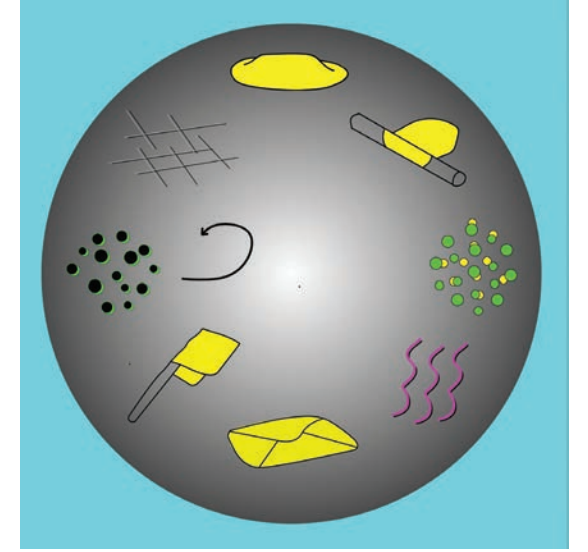
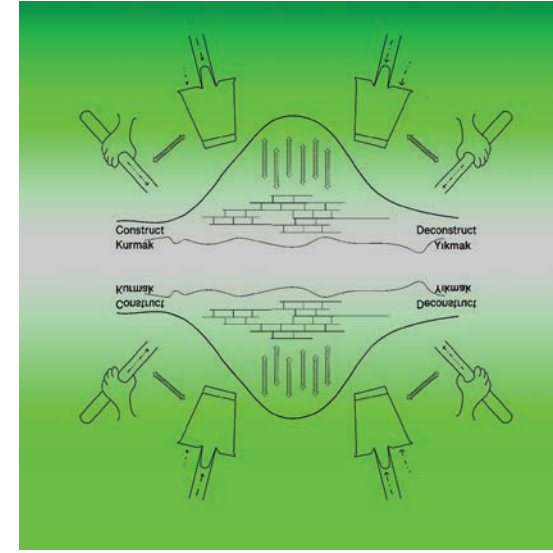

aldığı albüm kapakları gibi görüyorum.

Performans işlerinin iki izleğini sigaralar belirledi. Buluntu sigara paketlerin üzerindeki hasta akciğer görselleri büyütüldü, kumaşa basıldı ve gümüş folyo kumaşa kaplı Yves St Laurent tarzında birer *Smoking Jacket* olarak dikildi. Emre Başak'ın fotoğrafladığı bir dergi içeriği için, ben, Türkiye'li sanatçı arkadaşlarım Ayberk Çanakçı, Büşra Tunç, Eda Sütunç ve grubum *Egzoz* bu *Smoking Jackets*'leri giyip poz verdik. ABD ve Türkiye'de yaşayan vokalist Archie McKay, davulcu Erdem Eroğlu ve gitarda benden oluşan grubumuzun ismi, sigara ve araba dumanı ile İstanbul'daki endüstriyel hava kirliliğinden geliyor. *Egzoz*'dan esinle, İstanbul'daki teknoloji, kirlilik ve günlük yaşantılar hakkında İngilizce ve Türkçe şarkılar yazarak, çokkültürlü bir grup olarak *entegre* bir yaklaşıma ulaşmak istedik. Bu projenin sonucunda, üç hafta süren provalardan sonra İstanbul'daki mekânlarda üç konser gerçekleştirdik, Açık Radyo'daki *Connections* programı için Gate 27'de bir keyifli bir set kaydettik ve bir albümde bir araya getireceğimiz şarkılarımızın stüdyo kayıtlarını yaptık.

covers with the objects to be played.

Cigarettes informed two trajectories of performance works. Found cigarette packs with images of diseased lungs were enlarged and tailored to become Yves St. Laurent like *Smoking Jackets* lined with silver foil fabric. The *Smoking Jackets* were worn and performed in a photo shoot by myself and local Turkish artist friends Ayberk Çanakçı, Büşra Tunç, Eda Sütunç, and my band *Egzoz* for a magazine spread photographed by Emre Başak. *Egzoz*, formed with American and Turkish resident vocalist Archie McKay, Turkish drummer Erdem Eroğlu, and myself on guitar, takes our name from the exhaust of cigarettes, cars, and industrial pollution in Istanbul. Using *Egzoz* as inspiration, we developed songs about problems with technology, pollution, and experiences within Istanbul sung in both English and Turkish to attain an integrated approach as a cross cultural band. This project resulted in holding triweekly practices, playing three live performances at local venues and a mellow set at Gate 27 recorded for the program *Connections* on Açık Radyo, and recording our songs at a music studio, which are being mixed for an album.

Nergiz Yeşil

Sıfır Atık: Sanatçı Beslenmesi

Sanat pratiğim büyük çoğunlukla sorduğum sorular ve bunlara aradığım cevaplarla şekillendiği için, programda geçirdiğim süreci de bu izlekte aktarmak istedim. Bu metnin kendime mütemadiyen hazırladığım düşünce haritalarındaki anahtar kelimelerden, içerik gruplandırmalarından ve açılımlarından oluştuğunu söyleyebilirim.

Projenin ilk ayağını kendi alanımda ve koşullarımda yapacağıma karar verdim ve teknik sorunları nasıl çözümlemenin daha faydalı olacağı üzerine düşünürken birkaç soru üzerinde durdum. Bunlardan projenin uygulama bölümü ile ilgili olanlar kısaca şunlardı:

- Yakın çevrede bostan bulabilir miyim?
- Kendi atölyemde bostan yapmak için neler yapabilirim? Diğer üretim biçimlerini sekteye uğratmadan bunu nasıl konumlandırabilirim?
- Sadece saksı bostan ile yetinebilir miyim?
- Kışın da sera gibi mi yapmalıyım?
- Çalıştığım ve yaşadığım alanlar bunun için ne kadar uygun ve ben bu alanları ne kadar dönüştürebilirim?
- Tohum bilgisi, bitki yetiştiriciliği konularında öğrenecek çok şey var, nereden başlamalıyım?
- Sıfır atık için neler yapılabilir?
- Şehirde bostan alanı oluşturmakla ilgili çözümler nelerdir?
- Şehirde kompost yapımının etkili kullanım alanları nelerdir?

Projenin teorik kısmı ile ilgili olanlar:

- Beslenmenin duygu durumuna etkilerini

Zero Waste: Artist Nutrition

My art practice is largely shaped through the questions I ask and the answers I seek to these questions; therefore, I want to convey my process during the residency by following this trajectory as well. I can say that this text consists of the keywords, content groupings and expansions on the mind maps that I consistently draw for myself.

I decided that I would carry out the first phase of the project in my own space and conditions, focusing on several questions while pondering how best to resolve the technical problems. The questions pertaining to the implementation of the project were briefly as follows:

- Can I find vegetable gardens in the vicinity?
- What can I do to create a vegetable garden in my own atelier? How can I position this without disrupting other forms of production?
- Can I suffice with a vegetable planter?
- And in winter, should I keep it like a greenhouse?
- How suitable are my living and working spaces for this purpose, and to what extent can I transform these spaces?
- There is much to be learned about seeds and plant cultivation; where should I start?
- What can be done for zero waste?
- What are the solutions for setting up urban vegetable gardens?
- What are the fields that make efficient use of compost in the cities?

Questions pertaining to the theoretical aspect of the project were:

- araştırma konusunda nasıl ilerlemeliyim?
- Psikolog ile ilerletilecek kısmı yardım veya projeye katkı gibi ele almayarak bir çözüm bulmak mümkün mü?
- Beslenmenin dolaylı da olsa sanatçının üretimine-sanat eserine yansımalarını araştıran bir uzman psikolog bulabilir miyim?
- Bir sanatçı olarak benim ve üretim pratiğimin, uzman kişi için hâlihazırda bir araştırma konusu olarak ele alındığı bir iletişim yakalayabilir miyim? (Benim başka birinin araştırma konusu, nesnesi gibi konumlandığım bir durum arayışı)
- Zaman-mekân bağlamının proje çıktıları üzerindeki etkileri ve önemi nedir? (Çevresel etkenlerin kontrol edilebileceği izole bir proje yürütme niyetinde olmadığım için göz önünde bulundurmam gereken siyaset, yönetim, iklim, mevsim, doğal afetler, toplum yapısı, sosyal çevre, ekonomi vb. olgular)

Zihnimde dolaşan diğer konular:

- Projeyi sonlanacak bir iş gibi değil; bir yaşam biçimi, kurgusu ya da provası olarak görmek.
- Üzerine düşünülenleri ve yapıp edilenleri günlük yaşam pratiğine dönüştürmek.
- Bostana gitmek, üretmek.
- Doymak için üretmek.
- Sanat nesnesi üretiminde kullanmak üzere malzeme elde etmek için tarımsal üretim yapmak.
- Sanatçı, söz söyleme biçimlerinde, sanatsal pratiğinde kaynak kullanımını ve tüketimi nasıl şekillendiriyor sorusunu düşünmek. Sanat üretimi kadar tüketimin ve tüketim biçimlerinin de sorumluluğunu almak.

Üretim biçimleri hakkında: Küresel problemler, bireysel adımlar, tüketimi en aza indirme

Kıt kaynak herkes için kıt kaynak! Sanatçı, sanat eserinin yüceleştirilmesi ile kendini bu durumdan muaf tutamaz, tutulamaz... Kaynakları sanat üretimi için fütursuzca kullanma konusunda hassasiyet ve farkındalıktan yoksun olursak, toplumsal anlayışların değişmesi ve kalkınma konusunda sanatın dönüştürücü gücünden faydalanamayız. Üretim biçimleri ve üretimde söz-eylem tutarlılığı her zamankinden daha fazla önem arz ediyor (özellikle de ekoloji konusunda çalışan sanatçılar için). Üretim için tüketmektense, üretim için üretmek dönüşümün başladığı ya da başlayacağı nokta olabilir. Fikirlerin kalıcılığının, nesne-malzeme kalıcılığının önüne geçtiği bir bilinç düzeyinin, hepimiz adına daha yaşanılasi

- How should I proceed with researching the effects of nutrition on one's emotional state?
- Is it possible to find a solution by treating the part to be conducted with the psychologist not as assistance or a contribution to the project?
- Can I find a psychologist who researches, even if indirectly, the effects of nutrition on the artist's production/artwork?
- Can I attain a communication wherein I, as an artist, and my practice of production are already addressed as a research subject by the specialist? (Pursuit of a situation in which I am positioned as the research subject, the object of somebody else)
- What are the impacts and significance of the spatiotemporal context on the project outputs? (As I do not intend to carry out an isolated project in which environmental factors can be regulated, there are phenomena I should consider such as politics, management, climate, season, natural disasters, social structure, social environment, and economy)

Other subjects running through my mind were:

- Viewing the project as a lifestyle, a construction or rehearsal of life rather than a task with a deadline.
- Transforming what has been done and the ideas that have been entertained into a daily life practice.
- Going to the vegetable garden, producing.
- Subsistence farming.
- Engaging in agricultural production to obtain materials to be used in the production of art objects.
- Pondering the question of how the artist shapes resource utilization and consumption in her discourses and artistic practice. Taking responsibility for consumption and forms of consumption as much as for art production.

About forms of production: Global problems, individual steps, minimizing consumption

Scarce resources are scarce for everyone! The artist cannot exempt herself or be exempted from this fact with the glorification of the artwork... If we lack a sensibility and awareness on the flagrant use of resources for art production, then we cannot avail ourselves of the transformative power of art in changing social conceptions and on the subject of development. Consistency of words and deeds in production and forms of production is more important than ever (especially for artists working on ecology). Producing for production

alanlar açacağı ve herkesi daha paylaşımcı, duyarlı ve insaflı birer insana dönüştürebileceği fikrindeyim.

Bunların yanı sıra tüketim karşısındaki duruşun dengesi üzerine de ayrıca düşünmek gerektiği fikrindeyim. Bu hassasiyetler, eylemsizlik getirecek noktalara varabilir ve bundan sakınmak gerekir. Bir sanatçı olarak kendime (pratiğime), etik anlayışım çerçevesinde tüketimi mümkün mertebe en aza indirerek yer açmaya çalışıyorum.

Program süresince şu olanaklara eriştim:

- Yaşam alanındaki bostan, atölye ve mutfağı kullanma.
- Sebze kâğıdı yapımı konusunda şef ile bilgi alışverişinde bulunma, birlikte deneysel üretimler yapma, numuneler elde etme, alternatifler düşünme.
- Bostanda bahçıvan desteği alma.
- İhtiyaç duyulan psikolojik çıkarımlar ve ilişkiler ağını ortaya koymak için Sabancı Üniversitesi Psikoloji Bölümü ile projeyi paylaşma ve ilgili kişi arayışımı sürdürme.

Ziyaretçiler ve sanat profesyonelleri ile şu konular hakkında fikir alışverişinde bulunduk:

- İkinci beyin olarak bağırsak araştırmaları.
- Doyma bazlı beslenme ile zihinsel beslenme arasındaki ilişki.
- Beslenme ile duygu durumu ilişkisi.
- Duygu durumunun bağırsak florasına ve sindirim sistemine etkileri.
- Bağırsak sağlığının duygu durumuna etkileri.
- Sanatta fikrî kalıcılık.
- Sanat eserinin organik atık olarak

rather than consuming for production is, or might be, the starting point of transformation. I think that a level of consciousness wherein the permanence of ideas takes precedence over the permanence of objects-materials will create more livable spaces for all of us and may transform everyone into more sharing, sensitive and conscientious human beings.

Additionally, I believe that we must think about finding a balance in anti-consumption attitudes. These sensibilities might reach extremes that lead to inaction, which must be avoided. As an artist, I am trying to open up space for myself (for my practice) in line with my ethical approach by minimizing consumption as much as possible.

Over the course of the program, I accessed the following opportunities:

- Using the vegetable garden, atelier and kitchen in the living space.
- Information exchange with the chef about making vegetal paper, engaging in experimental production together, making samples, contemplating alternatives.
- Receiving gardener support in the vegetable garden.
- Sharing the project with the Department of Psychology at Sabancı University in order to set out the required psychological inferences and network of relationships, and continuing my search for a relevant expert.

We conferred with visitors and arts professionals on the following subjects:

- Gut as the second brain and gut research.
- Relationship between intellectual nourishment and nourishment for physical sustenance.
- Relationship between nourishment and one's emotional state.
- Effects of the emotional state on intestinal flora and the digestive system.
- Effects of intestinal health on the emotional state.
- Intellectual permanence in art.
- The potential of converting artwork into organic waste.
- Looking at objects from a different perspective through routine nourishment.

Throughout the program, even if absolute-scientific outputs could not be derived from the project, the depth of the conversations that took place around it and the urgency of these

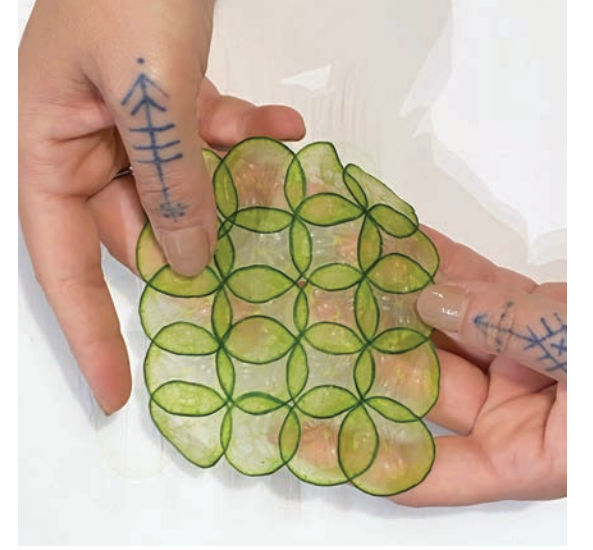

dönüştürülebilmesi.

- Rutin beslenme ile nesnelere farklı bir bakışla bakmak.

Program süresince, proje dolayısıyla gerçekleşen diyalogların derinliği ve konuların aciliyeti; projeden kesin-bilimsel çıkarımlar elde edilemese bile konunun başka lokasyonlarda farklı zaman-mekân bağlamlarında tekrarlanması açısından motive edici oldu.

Ümidim, bu projenin gelecekte farklı yerlerde tekrarlanması ve uzun soluklu araştırmalara, çoklu çıkarımlara ve karşılaştırmalara imkân verecek şekilde devamlılığının sağlanması.

issues have been motivating in terms of revisiting the subject in other locations and different spatiotemporal contexts.

I hope that this project will be repeated in the future in different places and can be sustained in a manner that allows for long-term research, multiple inferences and comparisons.

Biyografiler

Biographies

GÜLÇİN AKSOY

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde sanat alanında yüksek lisans eğitimi aldı. 1993 yılından bu yana Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü öğretim kadrosunda bulunan Halı Atölyesi'ni yönetmektedir. Sanatsal pratiğini eğitimci kimliğinden ayırmadan hem öğrenen hem de üreten bir tavır sergilemiştir. Birçok kişisel prodüksiyonun yanı sıra 'Atilkunst' gibi çeşitli kolektif projelerde yer aldı. İstanbul ve Münih'te kişisel sergiler açtı, yurt içi ve yurt dışında birçok sergide yer aldı. Halen sanatçı ve eğitimci olarak çalışmalarına devam etmektedir. Having completed her postgraduate degree in art at Mimar Sinan Fine Arts University, Aksoy has been at the head of the Tapestry Studio attached to the painting department of the same university since 1993. Without separating her artistic practice from her identity as an educator, she has taken a stance to both learn and produce. Besides producing her own works, she has been a part of many collective projects such as the Atilkunst collective. She held solo exhibitions both in İstanbul and Munich, and participated in many group exhibitions in Turkey and abroad. She continues her work as an artist and as an educator.

OZAN ATALAN

Ozan Atalan (1985, Gelibolu) 2003-2007 yılları arasında Anadolu Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu, ancak mezuniyetinin ve stajyer avukatlığın ardından yeteneklerinin ve tutkusunun başka bir odağı olduğunu fark etti. Sanat pratiğine 2008'de Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde başlayan Atalan, 2013'te görsel sanatlar alanında lisansını tamamladı. Fulbright Bursu'yla girdiği Syracuse Üniversitesi Güzel Sanatlar Yüksek Lisans Programı'ndan 2016'da mezun oldu. Çalışmalarında bulunan

çokkatmanlı geçişlerin arkasında bu çokyönlü geçmişi yatar. Çalışmaları hem ulusal hem de uluslararası mecralarda sergilenmiştir. Ozan Atalan (1985, Gelibolu) studied law between 2003-2007 at Anadolu University Faculty of Law but it wasn't until his graduation and his experience as an intern lawyer that he realized his talents and passion laid elsewhere. In 2008, Atalan began his art practice at the Dokuz Eylül University School of Fine Arts. He earned his BFA in 2013 and was soon thereafter granted a Fulbright Scholarship for the MFA Program at Syracuse University. He earned his Master of Fine Arts degree from Syracuse University Visual and Performing Arts in 2016. His multidisciplinary background is the driving force behind the transitional multilayers that can be found in his work. His work has been exhibited both nationally and internationally.

NAZAN AZERİ

Nazan Azeri 1993 yılında Marmara Üniversitesi GSF Resim Bölümü'nden mezun oldu. Aynı üniversiteden “Batılılaşma Hareketleri İçinde İlk Kuşak Kadın Ressamlar” başlıklı tezi ile yüksek lisans, “Görsel Sanatlarda Oyunsallık; Rönesans, Dada, Sürrealizm” başlıklı tezi ile sanatta yeterlik derecesini aldı. Beykent Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde yardımcı doçent olarak temel tasarım, desen ve illüstrasyon dersleri verdi (1998-2011). Türkiye ve yurtdışında çeşitli grup sergilerine katıldı. İFSAK'ın davetiyle 20. İFSAK Fotoğraf Günlerinde *Dönüşüm* isimli serginin küratörlüğünü üstlendi (2004). Azeri, resimle başladığı çalışmalarını asamblaj, kurgusal fotoğraf ve video art ile sürdürmektedir. İçsel ve dışsal çatışmaları, kişisel ve toplumsal hafıza ile metaforlara dönüştürerek aktarır.

Nazan Azeri graduated from Marmara University's Faculty of Fine Arts, Department of Painting in 1993. She received her graduate degree from the same university with her thesis titled “First Generation Women Painters in the Westernization Movements in Turkey”; and her her proficiency

in art with her thesis “Playfulness in Visual Arts; Renaissance, Dada, Surrealism”. She taught basic design, drawing and illustration as an associate professor at Beykent University's Faculty of Fine Arts (1998-2011). She participated in group exhibitions in Turkey and abroad. She curated the exhibition titled *Transformation* within the context of the 20th İFSAK Photography Days. Nazan Azeri continues her practice which initially started with painting, using assemblage, fictional photography, and video art. She conveys internal and external conflicts through metaphors using personal and collective memories.

ASLI ULUDAĞ &

KEREM OZAN BAYRAKTAR

Aslı Uludağ, pratiğe dayalı araştırma projeleri aracılığıyla insanlar, insanlar dışındaki evren ile çevre arasındaki ilişkiyi şekillendiren tekno-bilimsel, yasal ve mimari öğeleri ve bu süreçlerle ortaya çıkan şiddet biçimlerini araştırıyor. Performatif ve etkileşimli yerleştirmeler, atölyeler ve arşivleri bu şiddeti görünür kılmak ve operasyonlarına müdahale etmek için bir araç olarak kullanıyor. Bu platformlar aracılığıyla, insanlar ve çevre arasında alternatif etkileşim modelleri öneriyor.

Aslı Uludağ, through practice-based research projects, explores techno-scientific, legal and architectural instruments that shape the relationship between humans, more-than-humans and the environment and investigates the forms of violence enacted through these processes. She utilizes performative and interactive installations, workshops and archives as tools to render this violence visible and intervene into its operations. Through these platforms, she proposes alternative modes of engagement between humans and the environment.

Kerem Ozan Bayraktar'ın çalışmaları, nesnelerin bir araya gelerek oluşturduğu ortamlarla ilgilidir. Sanatçı, çok çeşitli temsil nesneleri kullanarak, doğal ve yapay varlıklar arasındaki başkalaşımlara, çürümelere ve

onları nasıl anlamlandırdığımız gibi belirsiz sınırlara odaklanır. Bu varlıklar spontane kentsel bitkilerden dış gezegenlere, makinelerden hayvan bedenlerine kadar çeşitlilik göstermektedir. Bayraktar'ın çalışmaları bir yandan farklı ortamların benzer örgütsel modellerini gösterirken, diğer yandan bu benzerliklerle çelişen tekillik koşullarını araştırır. Kerem Ozan Bayraktar's works pertain to conditions in which objects unite to constitute environments. Using a wide range of representation objects, the artist focuses on the fuzzy boundaries between natural and artificial entities; their metamorphosis, decaying, and how we make sense of them. These entities range from spontaneous urban plants to exoplanets; from machines to animal bodies. While on the one hand Bayraktar's works demonstrate similar organisational modes of different environments, on the other hand they explore the conditions of singularity that contradict these similarities.

ECE BAYRAM

Ece Bayram (1992, İstanbul) Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Sanat Tarihi lisans eğitimi gördü. Ardından eğitimini ve atölye pratiğini sürdürmek üzere Londra'ya taşındı, burada Goldsmiths Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar lisans eğitimini en yüksek dereceyle ve üstün başarı belgesiyle tamamladı. Ece Bayram'ın heykelleri alışıldık nesneleri alışılmadık senaryolarda bir araya getiriyor. Heykellerde kullanılan gündelik ve alışıldık nesnelerin kullanışlılığı ve işlevleri, onları materyallere dönüştürmek ve etraflarında yeni spekülatif anlatıların yaratılmasına alan tanımak adına hafif müdahalelerle sekteye uğrattıyor. Bu heykellerde fayans gibi mimari öğelerin yanı sıra, ayakkabı ve koltuk gibi alışıldık nesneler, içerisinde arzusun itme çekmesinin, gerçek ve kurmaca imgelerin, saf ve iğrencin esprili bir biçimde oynadıkları kurgusal alanlar yaratmak üzere bir araya geliyor.Ece Bayram (1992, İstanbul) studied Art History at Mimar Sinan Fine Arts University. Then she moved to London to pursue

her education and her studio practice at Goldsmiths, University of London where she graduated from BA Fine Art with First Class Honours and Higher Achievement Award. Bayram's sculptures bring together familiar objects in unfamiliar scenarios to explore their tangible materiality and to open them up to speculative narratives. The practicality and the initial purpose of familiar objects that are found in everyday life are disrupted with subtle manipulations to transform them into materials and to allow new subjective narratives to be created around them. Within these sculptures, architectural elements like tiles and familiar objects such as shoes and furniture come together to create fictive spaces, in which they humorously play with push and pull of desire, the interchange of real images and constructed images, the pristine and the abject.

BERRU

2015 yılında kurulan sanat topluluğu Berru; genellikle dijital bilgi iletişimi, arayüzler, makineler ve elektronikten yararlanarak yerleştirmeler, dijital sanat yapıtları ve hareketli görüntüler üretiyor. Kolektif, izleyicileri çevreleyen ve sanat, bilim, teknoloji arasındaki kesişimleri araştıran bir sanatsal deney platformu olarak çalışıyor. Berru'nun, Gate 27 Yeniköy'de ürettikleri çalışmaları, *Empatiye Dönüş: Birden fazlası için tasarım* başlıklı 5. İstanbul Tasarım Bienali kapsamında burada sergiledi. Berru, an art collective founded in 2015, works in the fields of installation, digital art and moving image media, usually working with information, digital communication, interfaces, machines and electronics. The collective serves as a platform for artistic experimentation, exploring intersections between art, science and technology that enable the viewer to be immersed in the work of art. Berru's work produced in Gate 27 Yeniköy was exhibited in the premises as part of the 5th İstanbul Design Biennial titled *Empathy Revisited: Designs for more than one*.

KARI CONTE

Küresel çağdaş sanata odaklanan küratör ve sanat yazarı Kari Conte, 2010-2020 yılları arasında ABD'nin en köklü sanat kurumlarından International Studio & Curatorial Program'da (ISCP-New York) Programlar ve Sergiler Direktörü olarak görev yaptı. Halen kurumun danışmanlığını yürüten Conte, Tallinn'deki Kai Sanat Merkezi'nin misafir küratörü, 2021 Helsinki Bienali danışmanı ve Rethinking Residencies'in kurucu ortağıdır. Kırtkan fazla serginin küratörlüğünü üstlendi. Yazar olarak sanat, siyaset, ekoloji ve feminizmin kesişimiyle olduğu gibi kurum ve sergi tarihleriyle de ilgili. Sanatçı Mierle Laderman Ukeles hakkındaki ilk monografi olan *Seven Work Ballets*'i (Sternberg Press, 2016) yayımladı, çok sayıda kitap ve sergi kataloğuna katkıda bulundu. New York'ta doğup büyüyen Conte, 2007-2010 yılları arasında Londra'da bulundu, Whitechapel Gallery'de çalıştı ve Royal College of Art'ta çağdaş sanat küratörlüğü alanında yüksek lisans yaptı. 2020-21 Fulbright Araştırma Bursu kapsamında Türkiye'deki feminist sanat üretimini araştırdı.

Kari Conte is a curator and writer focused on global contemporary art. Formerly, she was director of programs and exhibitions at the International Studio & Curatorial Program (ISCP) in New York from 2010-2020, where she currently serves as senior advisor. Additionally, she is residency curator for Kai Art Center in Tallinn, advisor for the 2021 Helsinki Biennale and co-founder of Rethinking Residencies. She has curated more than forty exhibitions. As a writer, she is interested in the intersection of art, politics, ecology and feminism as well as institutional and exhibition histories. She published *Seven Work Ballets*, the first monograph on artist Mierle Laderman Ukeles (Sternberg Press, 2016) and has contributed to numerous other books and exhibition catalogues. Born and raised in New York City, she was based in London between 2007 and 2010, where she worked at Whitechapel Gallery and received an MA in Curating

Contemporary Art from the Royal College of Art. As a Fulbright Research Scholar, Conte has been studying feminist art in Turkey.

TRONG GIA NGUYEN

Trong Gia Nguyen, Belçika, Brüksel'de yaşayan ve çalışan Vietnamlı-Amerikalı bir sanatçıdır. Mizah ve ölçülü düşünme yoluyla geniş bir yelpazedeki çalışmaları iktidar yapılarını sayısız biçimleriyle inceleyerek çağdaş yaşamın, genellikle adalet, samimiyet, güvenlik, gelenek ve medenilik cephesinin ardında oynadığı yumuşak temelini inceler. Trong yakın zamanda uluslararası çeşitli grup ve solo sergilerde yer aldı.

Trong Gia Nguyen is a Vietnamese-American artist living and working in Brussels, Belgium. Through humor and sober reflection, his wide array of works examines structures of power in their myriad forms, scrutinizing the soft foundation upon which contemporary life plays out, often behind the façade of fairness, sincerity, security, tradition, and civility. He has exhibited internationally in numerous solo and group exhibitions.

MAIRI PARDALAKI

Aralarında Romeo Castellucci'nin Paris Operası'nda sahneye koyduğu Moses un Aron'un, Rumen koreograf Alexandra Pirici'nin sahnediği Parthenon Marbles'ın ve Akram Khan'ın açık hava performansı Kadamati'nin bulunduğu birçok çalışmada yer aldı. Kendi çalışmasını müzik ve edebiyat metinleriyle güçlü bir bağ kurarak sahneliyor ve genellikle işlerini açık havada, tiyatro binasından uzağa yerleştiriyor. Sanatçı aynı zamanda 2020 Mart-2020 Mayıs arasında "Be Mobile Create Together" Avrupa programı ile İstanbul'da bir konuk sanatçı programı bir gerçekleştirmiştir. Mairi Pardalaki is a dancer and choreographer from Athens, based in Paris. Among others, she has worked for Romeo Castellucci's *Moses und Aron* at the Paris Opera, with Romanian choreographer Alexandra Pirici in *Parthenon Marbles* and for Akram Khan's outdoor performance

Kadamati. She stages her own work with a strong link to music and literature texts, often placing it outdoors, away from the theatre building. From March to May 2020 it is a fact that a residence à Istanbul with the European program "Be Mobile Create Together".

CÔME LEDÉSSERT & VIRGINIA MASTROGIANNAKI & YIANNIS PAPPAS Paris, Fransa'daki Sciences Po'da kent çalışmaları, Berlin, Almanya'daki Freie Universität'ta görsel ve medya antropolojisi alanında iki yüksek lisans programını tamamlayan film yapımcısı Côme Ledésert (1989) performatif, kurgusal olmayan film yapımı stratejileri, akıl sağlığı anlatıları ve uzun süreli performans sanatı ile uğraşan yeni çalışma modelleri deneyen bir sanat/bilim araştırmacısıdır. Animasyonu belgesel çekimlerle birleştiren *Persisting Dreams* (2015, 25') adlı filmi World Film Festival'da (Kanada) ilk gösterimini yaptı, 4 ödül kazandı ve 40'tan fazla film festivaline seçildi. Ledésert yakın zamanda, Londra'daki Westminster Üniversitesi'nde sanatsal araştırma alanında doktorasını tamamladı. İlk uzun metrajlı, kurgusal olmayan filmi *Just for Today* (2020, 85") şı anda post- prodüksiyon aşamasındadır. Araştırma ve ilgi alanları, sinema ve performans çalışmaları ile felsefe, psikiyatri ve antropoloji disiplinlerinin kesişme noktalarıdır.

Dr. Côme Ledésert (b. 1989) is a filmmaker, holder of two Master degrees in Urban Studies at Sciences Po, Paris, France and in Visual and Media Anthropology at Freie Universität, Berlin, Germany. He is also a practitioner of art/science research, experimenting new models of working dealing with performative nonfiction filmmaking strategies, mental health narratives and long durational performance art. Intercutting animation with documentary footage, his film *Persisting Dreams* (2015, 25') premiered at the World Film Festival (Canada), won 4 awards and was selected in over 40 film festivals. He recently completed his PhD in artistic

research from the University of Westminster, London, UK. His first feature-length nonfiction film *Just for Today* (2020, 85") is currently in post-production. His research interests are interdisciplinary, at the intersection of film and performance studies, philosophy, psychiatry and anthropology.

Fransa, Rouen'daki güzel sanatlar okulundan mezun olan (2002) Virginia Mastrogiannaki, The School of Visual and Applied Arts (2010) ve Athens School of Fine Arts'da (2013) yüksek lisans derecelerini tamamladı. Çaba ve tekrar temalarının sıklıkla ortaya çıktığı çalışmaları süre, sınır, hata ve gereksizlik kavramlarını hem kendisi ve malzemeler arasındaki ilişkiler hem de toplumsal ilişkiler açısından ele alır. Nesnelerdeki ve insanlardaki maddeselliğin gücünü ve devamlılığını ortaya koyan performanslar sergiler. Sürekli olarak dayanıklılık ve toleransı test eder. Sakıp Sabancı Müzesi'nde Marina Abramovic Institute'den Paula Garcia ve Serge Le Borgne küratörlüğünde gerçekleşen *Akı*ş sergisine *SJ* isimli performansı ile katıldı. Graduated from Rouen School of Fine Arts, France (2002) Virginia Mastrogiannaki received her master degrees from Athens School of Fine Arts (2013) and The School of Visual and Applied Arts (2010). Her body of work deals with the concepts of the duration, limit, the error, the unnecessary, both in relations between herself and materials, but also in terms of social relationships. The idea of effort and repetition appear in her work repeatedly. One may encounter an essay of strength and durability of the materiality whether in inanimate things, or even other people. In her works she continuously tests endurance and tolerance. She participated in the exhibition *Flux* in Sabancı Museum curated by Paula Garcia and Serge Le Borgne from Marina Abramovic Institute, with her performance *SJ*.

Berlin'de yaşayan görsel ve performans sanatçısı Yiannis Pappas'ın (1978, Patmos, Yunanistan) fiziksel ve sembolik birer sahne

olarak mekâna ve insan bedenine duyduğu eleştirel ilgiye ağırlık veren sanatsal çalışma ve araştırmaları, tarih boyunca farklı mekânların toplumsal ve bireysel olarak nasıl devam ettirildiğini araştırıyor. Doğası gereği bir müdahaleci olan Pappas, etkileşim tetikleme adına alışılmadık yöntemler bulmanın yollarını arar. Kullandığı görsel dil, onun konularına karşı antropolojik ve fenomenolojik yaklaşımını yansıtan video, fotoğraf, performans ve yerleştirmeleri içerir. Yiannis Pappas (1978, Patmos, Greece) is a visual and performance artist based in Berlin. Underscored by a critical interest in space and the human body, as sites of physical and symbolic enactment, his artistic work and research explore how different places are sustained collectively and individually throughout history. An interventionist by nature, Pappas looks for ways to find unlikely methods to engage responsiveness. His visual language includes video, photography, performances, and installations, all of which bear the signs of his anthropological and phenomenological approach toward his subjects.

CHRIS SOLLARS

Chris Sollars, kamusal alanda gerçekleştirdiği absürd performatif müdahalelerle bu alanı altüst eder. 1996'dan bu yana, izleyici ile anında etkileşime geçmek ve toplumun atıklarını, çöplerini ve diğer insan yapımı eşyaları heykellerinde kullanmak üzere toplamak için sokakta çalışmaktadır. Çalışmalarının sonuçları, karışık teknikle ürettiği yerleştirmelerinde yer alan fotoğraf, heykel ve videolarda belgelenir. 2016'da bir müzik grubu kurmasından bu yana enstrüman yapımı, müzik ve şarkı sözleri, sanatçı için insan yapımı çevresel ve toplumsal felaketlere karşı hoşnutsuzluğunu sanata dönüştürmenin ayrılmaz bir parçası haline geldi. Sollars, Oakland, Kaliforniya'daki Mills College'ın heykel bölümünde doçent olarak çalışmaktadır.

Artist Chris Sollars subverts public space through absurd performance interventions. Since 1996, he has worked in the street

to have immediate interaction with a public audience and to collect society's detritus, trash, and artifacts for sculptures. The results are documented using photography, sculpture, and video that are integrated into mixed-media installations. Since starting a band in 2016, instrument construction, music, and lyrics have become an integral way to turn his discontent for man made environmental and social catastrophes into soundtracks for art. Sollars is an Associate Professor in Sculpture, Mills College, Oakland, CA.

MARIA STAMENKOVIC HERRANZ & INDIGO PERRY

Londra'daki Rambert Bale ve Çağdaş Dans Okulu'ndan ve New York'taki Maggie Flanigan Oyunculuk Stüdyosu'ndan mezun, İspanyol-Sırp asıllı bir performans sanatçısı olan Maria Stamenkovic Herranz, çeşitli sanatsal araçları kullanarak, kişilerarası olanı şekillendirmenin ve onun tarafından şekillenmenin incelikli yollarını aydınlatacak kültürlerarası dinamikleri araştırıyor. Öncelikle güvende hissetmek için yarattığımız ancak bizi sınırlayan gizli yapıları açığa çıkaran eserleri, ulus devletlerin ve sınırların ötesine, en gerçek yuva hissine, yani bedenin kendisine doğru bir geri dönüş yolu açar. Performansının icra edildiği yer ve zamanla simbiyotik bir ilişkide olan çalışmaları, dirençli bedenin gücünü ortaya çıkışının kutlamasıdır. Maria Stamenkovic Herranz is a Serbian-Spanish performance artist who graduated from the Rambert School of Ballet and Contemporary Dance in London and Maggie Flanigan Acting Studio in New York. Stamenkovic Herranz uses various artistic mediums and explores intercultural dynamics to illuminate the subtle ways in which we form and are formed by the interpersonal. By first revealing the hidden structures we create to feel safe that, in turn, limit us, her oeuvre a path of return, beyond nation states and borders, back to the truest sense of home-the body itself. Engaged in a symbiotic relationship with the time and place in which she performs, her work is a celebration of uncovering the power

of the resilient body.

Avustralya, Melbourne'lu yazar ve sanatçı Indigo Perry, Deakin Üniversitesi İletişim ve Yaratıcı Sanatlar Fakültesi'nde yazı ve edebiyat alanında öğretim görevlisi. Şiirsel, deneysel formlarda anılar yazan sanatçının ilk kitabı *Midnight Water* (Picador), Avustralya Ulusal Biyografi Ödülü için kısa listeye alındı. İkinci kitabı *Darkfall* (University of Western Australia Publishing) Nisan 2020'de yayınlandı. Perry ayrıca Illuminous adlı bir performans ikilisinin parçası olarak canlı performans da yapıyor. Indigo Perry is a writer and artist from near Melbourne, Australia. She is a senior lecturer in Writing & Literature in the School of Communication & Creative Arts at Deakin University. She writes memoir in poetic, experimental forms. Her first book, *Midnight Water* (Picador) was shortlisted for Australia's National Biography Award. Her second book, *Darkfall* (University of Western Australia Publishing) was released in 2020. Indigo also writes live in performance as part of a performance art duo called Illuminous.

NERGİZ YEŞİL

Nergiz Yeşil (1988, İstanbul) Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Heykel Bölümü'nden mezun oldu. Yüksek lisans eğitimini aynı bölümde 2020 yılında "Sanat Eserlerinde Biyolojik Malzeme Kullanımı" başlıklı teziyle tamamladı. Türkiye'de ve Avrupa'da birçok karma sergi ve projeye katıldı. İlk kişisel sergisi *Paleontoloji Müzesi* 2019 yılında PG Art Gallery'de gerçekleşti. Sabancı Ödülleri dahil birçok ödüle layık görüldü.

Nergiz Yeşil (1988, İstanbul) graduated from Mimar Sinan Fine Arts University Sculpture Department in 2014. She completed her postgraduate degree in the same department with her master's thesis titled "The Use of Biological Material in Artworks". She has participated in many group exhibitions in Turkey and abroad. Her first solo show, *Paleontology Museum* was held in PG Art Gallery in 2019. She was awarded many awards including Sabancı Art Awards.

Yayıncı Publisher
Gate 27
İstanbul / Türkiye
info@gate-27.com
www.gate-27.com

Kurucu Founder
Melisa Tapan

Proje ekibi Project team
Bengü Gün, Rana Mengü

Danışma Kurulu Board of trustees
Ahu Antmen, Selçuk Artut, Beral Madra,
Nazan Ölçer

Editör Editor
Nilüfer Şaşmaz

Tasarım danışmanlığı Design consultancy
Ali Cindoruk, Khora

Çeviri Translation
Irazca Geray (TR-EN)
Münevver Çelik (EN-TR)
Aybüke Hinbest (EN-TR)

İngilizce son okuma English proofreading
Daniel Lee Calvey

Yeniköy fotoğrafları photographs
Onur Gürkan sayfa pages 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13
Ayvalık fotoğrafları photographs
Ali Cindoruk sayfa pages 14, 15, 16, 17, 18, 19
Nazlı Erdemirel sayfa page 59

Bu yayında yer alan görüş ve düşünceler yazarlarına aittir. Gate 27'nin görüş ve duruşunu yansıtmayabilir.
The views and opinions expressed in this publication are those of the authors and do not necessarily reflect
the views of Gate 27.

Tüm hakları saklıdır © Gate 27
All rights are reserved © Gate 27

Bu yayının herhangi bir bölümü Gate 27'nin izni olmadan, kayıt, fotokopi ve bilgi depolama dahil olmak üzere hiçbir
elektronik veya mekanik yöntemle yeniden basılamaz veya çoğaltılamaz.
No part of this publication may be reproduced in any form or by any means, including photocopying, recording or other
information retrieval systems without the written consent of Gate 27.

Teşekkürler Acknowledgements

Keşif Konuşmaları Earth Notes Discovery Talks

Bige Örer, Özlem Ece, Fazilet Mistikoğlu, Can Sezgin
İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSİV) Istanbul Foundation for Culture and Arts Istanbul Biennial

Hande Paker, Ümit Şahin
İstanbul Politikalar Merkezi Istanbul Policy Center

Fikret Adaman, Onur Akgül, Güneşin Aydemir, Benek Çinçik, Sinan Erensü, Dilara Kehale,
Emre Kovankaya, Yasemin Özcan

Wayward Initiatives
Mike Bode, Jonatan Habib Engqvist, Hedda Krausz, Aslı Yurdanur

Marina Abramovic Institute
Thanos Argyropoulos, Serge Le Borgne, Paula Garcia, Billy Zhao

Gate 27 Ailesi Gate 27 Family

Berkay Acar, Erdağ Aksel, Defne Antika, Hüma Arslaner, Selim Birsal, Arzu Demirel, Nazlı Erdemirel,
Ali Sercan Güler, Hülya Kızılırmak, Stefania Kotam, Yusuf Leblebici, Meltem Müftüler-Bac, Demet Oğuz,
Deniz Ova, Yasemin Pekuysal, Nigel Rubenstein, Sevil Sabancı, Güler Sabancı, Dilek Sabancı, Tunca Subaşı,
Şükran Toy, Sedat Toy, Ceylin Ulusel, İlkin Üskent, Onur Yazıcıgil

2021 yılında Gate 27'ye katılan tüm sanatçılar All residents of Gate 27 in 2021

İstanbul ve Ayvalık Ev Ekipleri Istanbul and Ayvalık Hosting Teams

İşbirlikleri Collaborations

Senkron